

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15) †

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014 ΕΤΟΣ 64ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 979 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

«ΣΗΜΕΡΟΝ
Ἡ ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ἩΜΑΣ ΣΥΝΗΓΑΓΕΝ»

Ἑλληνες, Ρῶσοι καὶ Ρουμᾶνοι Ἀρχιερεῖς μετὰ τὸ Ἱστορικὸν
Συνοδικὸν Συλλεῖτουργον Ἐνότητος καὶ Ὁμολογίας εἰς τὴν Ἱερὰν
Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς τὴν Κυριακὴν τῆς
Σταυροπροσκυνήσεως 10ην / 23ην Μαρτίου 2014.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ - ΕΝΩΣΙΣ

 εκατέσσερις μήνες διαλόγου έκαρποφόρησαν. Αί εύχαι τών άοιδίμων άγωνιστών τής Ιεράς Παρεμβολής τών Γνησίων Όρθοδόξων, αί δεήσεις τοϋ Ιεροϋ Κλήρου και αί θερμαι προσευχαι τοϋ ποιμνίου τής Έκκλησίας μας είσπικούσθησαν. Τήν Τρίτην, 5/18 Μαρτίου 2014, εις τόν Ιερόν Ναόν τής Υπεραγίας Θεοτόκου «Ρόδον τò Άμάρωντον» Πειραιώς, συνήλθεν ή Αγία και Ιερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τών Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών τής Ελλάδος υπό τήν Προεδρίαν τοϋ Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλινίκου, με άποκλειστικόν θέμα τήν Ένωσιν και ένσωμάτωσιν τής Όρθοδόξου Έκκλησιαστικής Κοινότητος τών Ένισταμένων εις τήν Έκκλησίαν τών Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών τής Ελλάδος.

Τοϋτο έπετεύχθη, Χάριτι Κυρίου κατά τήν συνεδρίαν ταύτην και οϋτω έληξεν μία επί 30ετιάν ύφισταμένη διαίρεσις. Έπειτα άπό τήν διαπίστωση τής έκκλησιολογικής συμφωνίας και τήν άρση τών ιεροκανονικών έμποδίων, οί Επίσκοποι της Όρθοδόξου Κοινότητος τών Ένισταμένων άποτελοϋν πλέον

πλήρη και κανονικά Μέλη τής Ιεράς Συνόδου τής Έκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ελλάδος.

Έν συνεχείρ, ή Ιερά Σύνοδος με τήν νέαν διευρυμένην σύνθεσιν Αϋτής, άντιμετώπισε έπιτυχώς τά ποικίλλα όργανωτικά και διαδικαστικά θέματα, άφορώντα εις τόν πρακτικόν μέρος τής Ένώσεως.

(Αναλυτικώς δια τās άποφάσεις τής Συνεδρίας εκείνης βλ. σελ. 20)

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΗΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΡΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

 ήν Πέμπτην, 7/20ήν Μαρτίου ένεστώτος έτους, περι ώραν 10ην πρωινήν, ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλινίκος, τή συνοδείρ Άρχιερέων τής Ιεράς Συνόδου μας, μετέβη εις τήν Ιεράν Μονήν τών Αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης παρ ά τήν Φυλήν Άττικής.

Έγένετο ή έπίσημος ύποδοχή εις τόν προσκυνηματικόν Ιερόν Ναόν τής Μονής υπό τών Άρχιερέων Όρωποϋ και Φυλής Κυπριανού, Μεθώνης Άμβροσίου και Γαρδικίου Κλήμεντος, τοϋ Ηγουμένου Πανσο.

Ἀρχιμανδρίτου Θεοδοσίου καὶ Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

Ἐν συνεχείᾳ, ἅπαντες μετέβησαν εἰς τὸ μνήμα τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κυροῦ Κυπριανοῦ (+17.5.2013), ὅπου ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου Ἱεράρχου, ἀναγνώσας καὶ τὰς σχετικὰς Ἀρχιερατικὰς Εὐχὰς.

Ἐπικολούθησε μικρὰ δεξίωσις εἰς τὸ μέγα Ἀρχονταρίκιον τῆς Μονῆς, εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας διημείφθη ἐποικοδομητικὴ συζήτησις

ΔΙΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ-ΡΟΥΜΑΝΩΝ-ΡΩΣΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

τὴν Παρασκευήν, 8/21ην Μαρτίου ἐνεστῶτος ἔτους, περὶ ὥραν 10ην πρωϊνὴν, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναχράντου Μεγάρων Ἀττικῆς, μετὰ τὸ Τρισάγιον εἰς τὸν τάφον τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χρυσσοστόμου (+2010),

συνεκλήθη εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς Διορθόδοξος Σύσκεψις, τῇ συμμετοχῇ δεκατριῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, δύο τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αὐτῆς κ. Ἀγαθαγγέλου, ὡς καὶ τριῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Βλάσιον.

Κατὰ τὴν Σύσκεψιν αὐτὴν συνεζητήθη κατ' ἄρθρον τὸ Ἐνωτικὸν Ἐκκλησιολογικὸν Κείμενον: «Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ», ἢ κατ' ἀρχὴν συμφωνία ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη ἐκφρασθῆ ἐκ προοιμίου πρό τινων ἡμερῶν.

Συνεζητήθησαν καὶ ἄλλα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ

Ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις, ἡ δὲ πολὺωρος Σύσκεψις κατέληξε, χά-

ριτι Θεοῦ, εἰς ἀπόλυτον συμφωνίαν ἐπὶ τοῦ Κειμένου καὶ ἐφ' ὄλων τῶν θεμάτων, ἡ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τὸ ἱστορικὸν Ἐνωτικὸν Συλλεΐτουργον τῆς Κυριακῆς Γ' Νηστειῶν, 10/23.3.2014, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, εἰς τὴν Παιανίαν Ἀττικῆς.

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΗΝ Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 10/23.3.2014, τελέσθη τὸ Συλλεΐτουργο τῆς Ἐνώσεως, ὡς ἐπιστέγασμα τῆς ἐπιτευχθείσης συμφωνίας καὶ ἐνοποιήσεως Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ Ἐνισταμένων, ἀλλὰ καὶ τῆς Κοινωνίας μετὰ τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ρουμανίας καὶ Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Τὸ ἱερὸ Συλλεΐτουργο τελέσθη ἐπὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐπὶ τὴν Παιανίαν Ἀττικῆς, ἐπὶ τὸν περιλαμπρὸ Καθολικὸν Αὐτῆς, κατὰ τὸν τύπον τῶν Ἀθωνικῶν τοιούτων, μετὰ τὴν θαυμαστὴν ἀγιογραφίαν καὶ ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴν διακόσμησίν του.

Ἡ Μονὴ ἀνηγέρθη ἀπὸ τὸν πρῶτον Ἀρχιεπίσκοπον

-μετὰ τὴν Κοίμησιν τοῦ πρώτου Φλωρίνης Χρυσσοστόμου (+1955)- τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος Ἀγιορείτη Γέροντα Ἀκάκιον (Παππᾶ), Ἐπίσκοπον Ταλαντίου (+1963). Τὰ ἱερὰ Λείψανα ἀμφοτέρων τῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν ἦσαν παρόντα κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, γὰρ νὰ συμμετέχουν ἐπὶ τὴν χαρὰ τῶν πνευματικῶν τοὺς ἐπιγόνων καὶ νὰ δέωνται ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τὴν Μονὴν αὐτὴν τὸ ἔτος 1962 ἔγιναν καὶ οἱ ἀρχιερατικὲς χειροτονίαι τῶν Ἐπισκόπων τῆς νέας πρώτης Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν Ταλαντίου Ἀκάκιον, ἦτοί τῶν Αὐξεντίου, Γεροντίου, Παρθενίου, Χρυσσοστόμου (Νασίμης) καὶ Ἀκακίου τοῦ νεωτέρου, μετὰ τὴν σύμπραξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς καὶ Πελοποννήσου Λεοντίου (+ 1971) τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Ἀλλὰ, ἡ πιὸ σημαντικὴ Ἐπέτειος ἦταν αὐτὴ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν πρὸ 90ετίας, ὅταν ἡ 10ῃ Μαρτίου τοῦ 1924 «βαπτίσθη» βιαίως καὶ ἀνεπιτρέπτως ὡς 23ῃ Μαρτίου ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς Καινοτόμους, καὶ σήμανε τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμερολογιακῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ. Τὴν αὐτὴν λοιπὸν ἡμέραν, 90 χρόνια μετὰ, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου παντός, διετράνωσαν τὴν Ἐνότητά τους ἐν Ἀληθείᾳ καὶ Ἀγάπῃ, ὡς ἀπαρχὴν νέας εὐλογημένης Ὁμολογιακῆς περιόδου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τῆς συγκρητιστικῆς οἰκουμενιστικῆς κακοδοξίας.

Ἐπὶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος καὶ ἔλαβαν μέρος ἐκ τῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οἱ Μητροπολίται Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸ βῆρος τῆς ἡλικίας του (διανύει τὸ 97ο ἔτος αὐτοῦ!) ἐντυπωσιάζει μετὰ τὴν θαλλερότητά του, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος, Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, Λούνης κ. Σιλουανός, Γαρδικίου κ. Κλήμης καὶ Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος. Ἐκ τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς συμμετεῖχαν ὁ Σεβασμ. Πρωθιεράρχης Μητροπολίτης κ. Ἀγαθάγγελος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κισινέβ καὶ

Μολδόβας κ. Γεώργιος, ἐκ δὲ τῆς Ἀδελφῆς Ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας Ρουμανίας συμμετείχαν οἱ Ἐπίσκοποι Πλοεστίου κ. Ἀντώνιος, Γαλασίου κ. Διονύσιος καὶ Σιμπιού κ. Εὐλόγιος. Ἀκόμη, ἔλαβαν μέρος πολλοὶ Ἱερεῖς, ὡς καὶ ὁ ἐκ Σουηδίας Αἰδεσιμ. π. Ἀνδρέας Ὁκερstrom, πέντε Διάκονοι καὶ ἄρκετοὶ Ὑποδιάκονοι.

Χρέη Τελετάρχου τελοῦσε ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. π. Γρηγόριος Ταυλάριος, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ μετὰ τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Γεροντίου ἐκοπίασαν ὑπερβαλλόντως γιὰ τὴν ἄρτια ὀργάνωσι καὶ ὁμαλῇ διεξαγωγῇ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς Πανηγύρεως. Ἐψαλε ἐντυπωσιακὰ καὶ ἐόρτια ὁ πολυμελὴς Χορὸς τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας» ὑπὸ τὸν Μουσικοδιδάσκαλο κ. Μιχαὴλ Μακρῆ.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Δοξολογίας, περιεφέρθη σὲ Δίσκο στολισμένο δι' ἀνθέων ὁ Τίμιος Σταυρός, ὁ ὁποῖος ὑψώθηκε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο κ. Καλλίνικο.

Οἱ ἐναλλασσόμενες δεήσεις ὑπὸ τῶν συμμετασχόντων Κληρικῶν καὶ σὲ ἄλλες γλώσσες, πέραν τῆς δεσποζουσας ἑλληνικῆς, ἐτόνιζαν τὸν Διορθόδοξο ἐόρτιο χαρακτῆρα τῆς ἐν πνεύματι ἐνότητος τῶν ἀπανταχοῦ Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Μεγάλῃ χαρὰ καὶ συγκίνησι προεξένησε ἡ ἔλευσις πρὸς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας σὲ ἀναπηρικό ἀμαξίδιο τοῦ ἀσθενοῦντος πλέον πολιοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκακίου, συγκτήτορος τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ πλέον παλαιοῦ ἐν ζωῇ Ἀρχιερέως τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας στὸν κόσμῳ, ὁ ὁποῖος διανύει τὸ 88ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, χειροτονηθεὶς Ἀρχιερεὺς κατὰ τὶς προαναφερθεῖσες χειροτονίες τοῦ 1962.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, Ἀρχι-

γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε μέρος στὴν Θ. Λειτουργία, ἀνέγνωσε ἀπ' Ἀμβωνος κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ τὴν Συνοδικὴ Ἐγκύκλιο ἐπὶ τῇ Ἐνώσει. Κατόπιν Αὐτῆς, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἐξεφώνησε ἐπίκαιρο Ἐόρτιο Μήνυμα («Λόγος Εὐχαριστήριος ἐπὶ τῇ Ἐνώσει καὶ τῇ Ἀνοίξει»).

Μέγα πλῆθος Ὁρθοδόξου λαοῦ κατέκλυσε ὄχι μόνον τὸν εὐμεγέθη Ναό, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρακειμένους χώρους, συμμετέχον στὴν χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τῆς Ἐνότητος, ἕνα ὄντως ἱερὸ βίωμα μιᾶς ἀνεκτιμήτου Σταυρο-αναστασίμου δωρεᾶς, μὲ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστία στὸν ἐπιβλέψαντα εὐμενῶς Κύριο καὶ Θεό μας ὑπὲρ τοῦ καταπονουμένου Λαοῦ Αὐτοῦ! Ἐκοινώνησαν ἀπὸ δύο ἅγια Ποτήρια ἀναρίθμητοι Ὁρθόδοξοι εὐλαβεῖς πιστοί.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι, σύντομο λογύδριο μὲ ὁμολογιακὸ παλμὸ ἐξεφώνησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Καλλίνικος, εὐχαριστήσας καὶ τοὺς συντελέσαντας στὴν ἐπιτέλεσι τῆς Πανηγύρεως, ἐνῶ χαιρετισμοὺς ἐνθαρρύνσεως καὶ ἱκανοποιήσεως ἀππύθυναν ὁ Μητροπολίτης κ. Ἀκάκιος, ὡς καὶ ὁ Μητροπολίτης κ. Ἀγαθάγγελος.

Πολλοὶ Κληρικοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λειτουργήσει στὶς Ἐνορίες τους, κατέφθναν πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν χαρὰ τῆς Ἐνώσεως, νὰ συγχαροῦν στὴν ἁρμονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ συνευχισθῶν γιὰ λαμπρὴ πορεία ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Μετὰ τὴν πλουσία Τράπεζα, ἡ ὁποία παρετέθη γιὰ τοὺς Κληρικούς, ἀκολούθησε κέρασμα σὲ καθιστικὸ τῆς Μονῆς, ὅπου οἱ παρόντες ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, 18 τὸν ἀριθμὸν, συνυπέγραψαν τὸ πρωτότυπο ἑλληνικὸ τοῦ Κοινοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ Κειμένου.

Ἀκολούθησαν ἀναμνηστικὲς φωτογραφίσεις στὴν Ἐίσοδο τῆς Μονῆς καὶ ἅπαντες, Κληρὸς καὶ Λαός,

ἀπῆλθαν ἐν αἰνέσει καὶ εὐχαριστίᾳ τοῦ ὑπερυμνήτου Ὄνόματος τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ ἡμῶν Θεοῦ, γιὰ τὴν ἀνυπολογίστου ἀξίας Δωρεὰ αὐτῆ τῆς Ἐνότητος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εὐκνηθέντες ὄχι μόνον νὰ διατηρήσουμε, ἀλλὰ καὶ ἐπαυξήσουμε Αὐτήν. Γένοιτο!

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καὶ πάντες αἵροντες, τὸν Σταυρὸν σου λέγομεν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἡμερον συμπληροῦνται ἀκριβῶς 90 ἔτη ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ 10η Μαρτίου Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τοῦ 1924 ὠνόμασθη 23η διὰ μιᾶς τηλεγραφικῆς ἐγκυκλίου τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Πατρίδος μας ἔκτοτε διηρέθη εἰς τοὺς υἰοθετήσαντας τὴν καινοτομίαν Νεοημερολογίτας καὶ εἰς τοὺς παραμείναντας εἰς τὰς πατρῶας παραδόσεις «Παλαιοημερολογίτας», ἥτοι τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Ἐπικολούθησαν ποικίλαι διώξεις τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀποδεχθῆ τὴν καινοτομίαν. Ἀλλ' ἐν ἔτος ἀργότερον, κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ὀρθοδόξων ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον ἐορτολόγιον, εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ὑμηττοῦ, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐνεφα-

νίσθη ολόφωτος ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Ἡ ἐμφάνισις αὕτη εἶναι ἡ Θεόθεν βεβαίωσις τῆς ὀρθότητος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Κατὰ τὰς μετέπειτα διώξεις, φυλακίσεις, ἀποσχηματισμούς κληρικῶν, ἐξορίας ἐπισκόπων, κατεδαφίσεις ναῶν κ.λπ. δεινὰ τῆς γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου ἐκείνου θαύματος τῆς Γ' ἐμφανίσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ ὑπῆρξε διὰ τοὺς ἀγωνιζομένους γνησίους Ὁρθόδοξους στήριγμα καὶ πηγὴ δυνάμεως.

Σήμερον, ἡ ἀποφρὰς ἐκείνη ἡμέρα τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας συμπίπτει μετὰ τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ἡ εὐτυχῆς συγκυρία καθιστᾷ τὴν παροῦσαν ἡμέραν κατ' ἐξοχὴν γέμουσα συμβολικῶν συνειρμῶν, ὥστε νὰ ἐορτασθῆ κατ' αὐτὴν τὸ μέγα χαρμόσυνον γεγονός τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Συλλειτούργου ἐνότητος καὶ ὁμολογίας. Δικαίως ἀρμόζει εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ ἀναφωνήσωμεν δοξολογητικῶς: «Ἴδου γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ»!

Πράγματι, σήμερον πανηγυρίζομεν, κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ἐν μέγα εὐτυχῆς γεγονόσ: τὸ πέρας μιᾶς τριακονταετοῦς διχοστασίας. Τὰ ἔτη τοῦ παροξυσμοῦ καὶ τῆς διχογνωμίας παρήλθον. Ἴδου ἀνέτειλεν ἡμῖν ἡμέρα εἰρήνης καὶ ὁμονοίας. Τῶνόντι, μεγάλη εὐεργεσία, τὸ γεγονός τοῦτο τῆς ἐνώσεως τῶν πρὶν διεσπασμένων, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον: «καὶ ὅλως ἔοικε λοιπὸν ἡ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις ἵνα ἐναργεῖ χρῆσθαι τῷ ὑποδείγματι, κἂν εὐτελέστερον εἶναι δοκῆ ἱματίῳ παλαιῷ, ὑπὸ τῆς τυχούσης προφάσεως ῥαδίως καταρρηγνυμένῳ, ὃ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἰσχὺν ἐπανελθεῖν πάλιν ἀδυνατεῖ. Ὡς οὖν ἐν καιρῷ τοιοῦτῳ, μεγάλης χρεῖα τῆς σπουδῆς καὶ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας εὐεργετηθῆναι τι τὰς ἐκκλησίας. Εὐεργεσία δέ ἐστὶν ἐνωθῆναι τὰ τέως διεσπασμένα» («Τοῖς ἐν Ταρσῷ πρεσβυτέρους»).

Ἡ εὐεργεσία αὕτη ἐπετεύχθη τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, 5ην /18ην Μαρτίου ἐνεστῶτος ἔτους, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» Πειραιῶς, ὅπου συνῆλθεν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων

Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου, μὲ ἀποκλειστικὸν θέμα τὴν ἔνωσιν καὶ ἐνσωμάτωσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπετεύχθη, Χάριτι Κυρίου.

Ἡ ἐκκλησιολογικὴ συμφωνία, βάσει τῶν πορισμάτων τοῦ προηγηθέντος ἐπισήμου διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, μία ἐπίπονος ἐπὶ δεκατετράμηνον ἐνωτικὴ προσπάθεια, παρήγαγε ἐν ἐμπεριστατωμένον Ἐκκλησιολογικὸν Κείμενον, μὲ τίτλον: «Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ», τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλῆ θεολογικὴν βάσιν τῆς ἐπιτευχθείσης ἐνώσεως.

Τοῦτου, λοιπὸν, διαπιστωθέντος καὶ ἀφοῦ ἤρθησαν τὰ ἱεροκανονικὰ ἐμπόδια, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθόδοξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων ἀποτελοῦν πλέον πλήρη καὶ κανονικὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, οἱ δὲ εὐσεβεῖς πιστοὶ τῆς Κοινότητος αὐτῆς ἀνήκουν πλέον εἰς τὸ ἐν καὶ μοναδικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Σῶμα τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ ἡμῶν δὲν εἶναι ἐν ἀπλοῦν τοπικὸν γεγονός. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 8ην /21ην Μαρτίου ἐνεστῶτος ἔτους συνεκλήθη Διορθόδοξος Σύσκεψις εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναχράντου Μεγάρων, τῇ συμμετοχῇ ἐκτὸς τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἀρχιερέων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αὐτῆς κ. Ἀγαθαγγέλου, καθὼς καὶ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Βλάσιον. Κατ' αὐτὴν συνεζητήθη κατ' ἄρθρον τὸ προαναφερθέν Ἐκκλησιολογικὸν Κείμενον, ἡ κατ' ἀρχὴν συμφωνία ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη ἐκφρασθῆ ἐκ προοιμίου πρό τινων ἡμερῶν. Συνεζητήθησαν καὶ ἄλλα δογματικὰ καὶ κανονικὰ ζητήματα καὶ ἡ πολὺ-ωρος σύσκεψις κατέληξεν, χάριτι Θεοῦ, εἰς ἀπόλυτον

συμφωνίαν.

Ἡ ἀνάδειξις καὶ ἐπισημοποίησις τῆς ἐπιτευχθείσης ἐνότητος γίνεται διὰ τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Συλλειτουργοῦ ἐνότητος καὶ ὁμολογίας, σήμερον Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 10ην/23ην Μαρτίου, ἐδῶ εἰς τὴν Ἱστορικὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Παιανίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Ὑόρκης καὶ Ἀνατολικῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς κ.κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ τῆ συμμετοχῆ Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ρουμανίας. Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ τόπου δὲν εἶναι ἄνευ νοήματος διότι εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν ἔλαβον χώραν αἱ Ἐπισκοπικαὶ χειροτονίαι τοῦ ἔτους 1962 καὶ ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν συνεργασίᾳ μετ' Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς. Διὰ τοῦ διορθοδόξου συλλειτουργοῦ αὐτοῦ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, καθίσταται πλέον παγκόσμιον χαρμόσυνον γεγονός. Ἀρμόζει, λοιπόν νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ αὖθις τὸν στίχον: «Ἴδου γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ»!

Ἀγαπητὰ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἡ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ ἐνότης ἡμῶν δὲν ἐπεβλήθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ κοσμικῆς ἐξουσίας, οὔτε ὑπαγορεύθη ὑπὸ ὑλικοῦ τινοῦ συμφέροντος. Τὸ μόνον κίνητρον ἡμῶν ἦτο ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς φιλάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Ταυτοχρόνως, αἱ καρδίαι ἡμῶν στρέφονται μὲ ἀγάπην καὶ ἀνεξικακίαν πρὸς ὄλους ἐκείνους, οἵτινες ποικιλοτρόπως συνήργησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συνεργοῦν εἰς τὸ ὄντως παγκόσμιον σκάνδαλον τῆς διαστάσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἐν ὀνόματι τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων καὶ ἐπὶ ἀθετήσει τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ καλοῦμεν αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν καὶ

ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἀμετακίνητα ὄρια τῆς Γνησίας Πίστεως καὶ τῆς ἀληθινῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπου καὶ μόνον ὑπάρχει ἡ πληρότης τῆς Χάριτος καὶ τῆς Ἀληθείας.

Ὅθεν προτρέπομεν πατρικῶς ἅπαντα τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, τὰ συμμετέχοντα εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὅπως ἐξακολουθοῦν νὰ προσεύχωνται διὰ τὴν στερῶσιν τῆς Ἐνώσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν διεύρυσιν Αὐτῆς μετὰ ὅλων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἀγάπην τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ἐν ἔτει σωτηριῷ ,ΒΙΔ' τῇ 10η/ 23η Μαρτίου

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

- † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ
- † Ὁ Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
- † Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- † Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Τορόντο ΜΩΨΗΣ
- † Ὁ Ἀμερικῆς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- † Ὁ Ἑτνα ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Ὀρωποῦ καὶ Φυλῆς ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
- † Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ
- † Ὁ Πόρτλαντ ΣΕΡΓΙΟΣ
- † Ὁ Φιλίππων ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Μεθώνης ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Νόρα ΜΙΧΑΗΛ
- † Ὁ Λούνης ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ
- † Ὁ Γαρδικίου ΚΛΗΜΗΣ
- † Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Θεουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
- † Ὁ Φωτικῆς ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Θέματα Δογματικά καὶ Κανονικά

Α΄. Βασικαὶ Ἐκκλησιολογικαὶ Ἀρχαὶ

Η Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀγωνίζεται στερρῶς καὶ ὁμολογιακῶς κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπίσης δὲ κατὰ τῆς προελθούσης ἐξ αὐτοῦ Ἡμερολογιακῆς-Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει κατὰ τοῦ Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ, ὁ ὁποῖος καλλιεργῶν σταθερῶς καὶ μεθοδευμένως, ποικιλοτρόπως καὶ ἀντι-ευαγγελικῶς, εἰς ἐπίπεδον Διαχριστιανικὸν καὶ Διαθρησκειακόν, τὴν σχέσιν, συνύπαρξιν, ἀνάμειξιν καὶ συνεργασίαν Ἀληθείας καὶ πλάνης, Φωτὸς καὶ σκοτῶν, Ἐκκλησίας καὶ αἰρέσεως, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάδειξιν μιᾶς νέας ὀντότητας, ἥτοι μιᾶς Κοινότητος ἄνευ ταυτότητος πίστεως, τοῦ λεγομένου *σώματος τῶν Πιστευόντων*.

• Εἰς τὸν Ὁμολογιακὸν Ἀγῶνα Αὐτῆς, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐφήρμοσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδέχεται καὶ ἐφαρμόζη τὰς ἐξῆς Βασικὰς Ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας:

1. Τὸ κύριον κριτήριον διὰ τὴν ιδιότητα Μέλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «Ὁρθὴ καὶ Σωτήριος τῆς Πίστεως Ὁμολογία» (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), ἥτοι ἡ Ἀληθής, Ἀκριβὴς καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὁρθόδοξος Πίστις, «ἐπὶ ταύτῃ» δὲ «τῆ πέτρα» (Ὁρθῆ Ὁμολογία) ὁ Κύριος ἔχει οἰκοδομήσει τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

2. Τὸ κριτήριον τοῦτο ἰσχύει τόσον διὰ μεμονωμένα πρόσωπα-πιστοῦς, ὅσον καὶ δι' ὀλοκλήρους Τοπικὰς Ἐκκλησίας.

3. Ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν σχέσει πάντοτε μὲ τὴν Μοναδικότητα, τὴν Ἀγιότητα καὶ τὴν Ἀποστολικότητα Αὐτῆς, εἶναι ποιοτικὸν καὶ ἐσωτερικόν, ὄχι δὲ ποσοτικόν καὶ ἐξωτερικόν γνώρισμα Αὐτῆς· εἶναι ἡ θεμελιώδης Αὐτῆς ιδιότης, ἡ ὁποία ἐκφράζει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν πληρότητα τῆς ὑπ' Αὐτῆς κηρυττομένης Ἀληθείας, ἀνεξαρτήτως τῆς πληθυσμιακῆς καὶ γεωγραφικῆς διαστάσεως Αὐτῆς,

ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν γνησιότητα καὶ ὀλοκληρίαν τῶν παρεχομένων μέσων πρὸς θεραπείαν καὶ θέωσιν τῆς πεσοῦσης ἀνθρωπίνης φύσεως.

4. Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης τῆς Ὁρθῆς Ὁμολογίας θεμελιώνεται ἡ Μυστηριακὴ Κοινωνία τῶν Πιστῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ ἀλλήλων, ὡς τελείωσις τῆς ὑφισταμένης ἐν τῇ πίστει Ἐνότητος, ὡς σκοπὸς καὶ τέλος καὶ ὄχι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς Ἐνότητος αὐτῆς· δηλαδὴ προηγεῖται ἡ Ἐνότης ἐν τῇ Ὁρθῇ Ὁμολογίᾳ καὶ ἔπεται ἡ Κοινωνία ἐν τοῖς Μυστηρίοις.

5. Ἄπαντες οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἱ ἔχοντες Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, προκειμένου νὰ ἀποτελοῦν ζῶντα Μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλουσιν νὰ διατελοῦν ὅπωςδήποτε ἐν Μυστηριακῇ Κοινωνίᾳ μετὰ ἀλλήλων, ἐφ' ὅσον Κοινωνία Πίστεως καὶ Κοινωνία Μυστηρίων, ἀλληλοπερικωρούμενα ἐν τοῖς Πιστοῖς, πραγματώνουν καὶ ἀναδεικνύουν τὸ Ἐνα καὶ Μοναδικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

6. Ἡ ἀσάλευτος ἐμμονὴ εἰς τὴν Ὁρθὴν Ὁμολογίαν, ὡς καὶ ἡ ὑπεράσπισις Αὐτῆς πάσῃ θυσίᾳ, εἶναι θέμα ὑψίστης σωτηριολογικῆς σημασίας, διὰ τοῦτο δὲ οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ὡμολόγησαν καὶ ὑπερασπίσθησαν γενναίως, ἐν λόγῳ, ἔργῳ καὶ αἵματι, τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν, πράττοντες τοῦτο ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὑπάρξεως Αὐτῆς.

7. Ἄπαντες οἱ κηρύττοντες ἢ πράττοντες ἀντιθέτως πρὸς τὴν Ὁρθὴν Ὁμολογίαν, ὡς αἰρετικοί, χωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως καὶ ἐκπίπτουν τῆς Κοινωνίας μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε αὐτοὶ εἶναι μεμονωμένα πρόσωπα εἴτε Κοινότητες, ἔστω καὶ ἂν αὗται συνεχίζουσιν λειτουργοῦσαι τυπικῶς-θεσμικῶς ὡς δῆθεν Ἐκκλησίαι καὶ προσαγορεύωνται ὡς τοιαῦται:

• «Οἱ μὴ τῆς Ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ· καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἂν καὶ σφῶν αὐτῶν καταψεύδοιντο, ποιμένας καὶ

ἀρχιποιμένας ἱερούς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκριβεία πίστεως χαρακτηρίζεσθαι» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς).

8. Ἡ παρεχομένη ἄνωθεν ἐκ τοῦ Πατρὸς, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως καὶ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Μυστηρίων εἶναι βεβαίως Χριστοκεντρικὴ καὶ Εὐχαριστιακὴ, βιοῦται δὲ ὡς διαχρονικὴ σύνοδος καὶ συλλειτουργία ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις», ἐφ' ὅσον ἔχει ὡς ἐγγυητὴν Αὐτῆς τὸν Ὁρθόδοξον Ἐπίσκοπον, ὄντα -θεία Χάριτι- φορέα τῆς «Παραδόσεως τῆς Ἀληθείας» (Ἅγιος Εἰρηναῖος Λουγδούνου).

9. Ἐκαστος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ὡς «τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς Πατὴρ τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, ὡς Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀληθείας καὶ ὡς Διάκονος τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ, εἶναι εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐνσαρκώνει, ἐκφράζει καὶ διασφαλίζει τὴν διαχρονικὴν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι τὴν Ἐνότητα Αὐτῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ταυτοχρόνως δὲ τὴν Ἐνότητα ἐν Χριστῷ μετὰ πασῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὅποια ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν ὡς τὸ Ἐν Σῶμα Χριστοῦ.

• «Τί δέ ἔστιν ἔν σῶμα»; Οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοὶ καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι» (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

10. Πᾶς Ἐπίσκοπος, κηρύττων «αἵρεσιν δημοσίᾳ» καὶ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» καὶ διδάσκων «ἕτερον εὐαγγέλιον παρ' ὃ παρελάβομεν» ἢ εὐρίσκεται εἰς συγκρητιστικὴν κοινωνίαν μὲ ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους, πράττων μάλιστα τοῦτο ἐπιμόνως καὶ συνεχῶς, καθίσταται «ψευδεπίσκοπος» καὶ «ψευδοδιδάσκαλος» (ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας)· οἱ δὲ κοινωνοῦντες μετ' αὐτοῦ Ἐπίσκοποι, ἀδιαφοροῦντες ἢ ἀνεχόμενοι ἢ ἀποδεχόμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἐκφράσεις, «συνόλλυνται» (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης), παύοντες οὕτω νὰ εἶναι Κανονικοὶ καὶ Κοινωνικοὶ, ἐφ' ὅσον ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἐνότης Αὐτῆς καὶ ἡ γνησία Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, ἐγγυώμενα ἀσφαλῶς τὸ Κανονικὸν καὶ Κοινωνικὸν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐδράζονται, ἀπορρέουν καὶ διασφαλίζονται ἀπὸ τὴν «Ὁρθὴν καὶ Σωτήριον τῆς

Πίστεως Ὁμολογίαν».

Β'. Οἰκουμενισμός: Συγκρητιστικὴ Παναίρεσις

1. Ὁ Οἰκουμενισμός, ὡς θεολογικὴ ἔννοια, ὡς ὀργανωμένον κοινωνικὸν κίνημα καὶ ὡς θρησκευτικὴ πρᾶξις, εἶναι καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν αἵρεσιν τῶν αἰώνων καὶ τὴν περιεκτικωτέραν παναίρεσιν· αἵρεσιν ἐξ αἱρέσεων καὶ παναίρεσιν ἐκ παναιρέσεων· ἀμνήστευσιν πασῶν τῶν αἱρέσεων, ὄντως καὶ ἀληθῶς Παναίρεσιν· τὸν ὑπουλότερον ἀντίπαλον τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τὸν πλέον ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῶν συγκρητιστικῶν ὀρίων αὐτοῦ ἀδυνατοῦν νὰ ὑπάρξουν ἐν ἀρρήκτῳ σωτηριολογικῇ ἐνότητι ἢ ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια καὶ Ζωή.

2. Ὁ Οἰκουμενισμὸς προέρχεται ἀπὸ τὸν προτεσταντικὸν κόσμον (ΙΘ' αἰ. κ.έ.) καὶ καλλιεργεῖ τὴν σχετικοποίησιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας, Ζωῆς καὶ Σωτηρίας, ἀρνούμενος κατ' οὐσίαν τὴν Καθολικότητα καὶ Μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ κεῖται ἡ πεπλανημένη θεωρία περὶ «Αοράτου Ἐκκλησίας» μὲ ἀσαφεῖ ὄρια, μέλη τῆς ὁποίας δῆθεν δύνανται νὰ ἀνήκουν εἰς διαφόρους «Ὁμολογίας», ὡς καὶ ἡ παραλλαγὴ ταύτης, ἥτοι ἡ λεγομένη «Θεωρία τῶν Κλάδων», κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ «Ὁμολογίαι» εἶναι δῆθεν κλάδοι τοῦ αὐτοῦ δένδρου τῆς Ἐκκλησίας, ἕκαστος δὲ κλάδος κατέχει μέρος τῆς Ἀληθείας καὶ οὕτω συναπαρτίζουσι δῆθεν τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας.

3. Παρὰ τὴν ποικιλίαν τῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας παρήγαγεν ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὁ βασικὸς στόχος αὐτοῦ εἶναι ἡ καλλιέργεια μιᾶς συγκρητιστικῆς συνυπάρξεως καὶ συνεργασίας, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω μιᾶς συγχωνεύσεως κατ' ἀρχὰς πασῶν τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων (Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς), ἀκολούθως δὲ πασῶν τῶν θρησκευτικῶν (Διαθρησκευτικὸς Οἰκουμενισμὸς), τοῦτ' ἔστιν (ἡ καλλιέργεια) μιᾶς ἀντι-ευαγγελικῆς διαδικασίας, ὀδηγοῦσης ἀφεύκτως εἰς τὴν ἀνάδειξιν ἐνὸς σώματος τῶν Πιστευόντων, μιᾶς τρόπον τινὰ Πανθρησκείας, ἡ ὁποία θὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πειρασμοῦ τῶν Ἐσχάτων, ἥτοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἄνομου-Ἀντιχρίστου.

4. Λόγῳ τοῦ συγκρητιστικοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος,

ὁ Οἰκουμενισμὸς συγγενεῦει στενῶς πρὸς τὸν Ἐλευθεροτεκτονισμὸν (Μασωνίαν), ὁ ὁποῖος αὐτοδιαφημιζόμενος ὡς *ἀνεξίθρησκος, συγχρωτιστικὸς καὶ ἀνεκτικὸς ἐναντι τῶν αἱρέσεων καὶ θρησκειῶν*, ἔχει ἀναδειχθῆ ἐν τῇ πράξει εἰς Ἐρπασκείαν καὶ Ὑπερθρπασκείαν, συμβάλλουσα ἀμέσως καὶ ἐμμέσως εἰς τὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Ὁράματος, δηλαδὴ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς περιεκτικῆς βάσεως ἀπάντων τῶν Δογμάτων καὶ Ἐρπασκειῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια θὰ ἔχη πλήρως σχετικοποιηθῆ καὶ ἐξισωθῆ μὲ πᾶσαν ἀνθρωπίνην καὶ δαιμονικὴν πλάνην καὶ δοξασίαν.

5. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἤρχισε νὰ προσβάλλῃ τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν φθίνοντος τοῦ 10^{ου} αἰῶνος, διὰ δὲ τοῦ Συνοδικοῦ Διαγγέλματος «*Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 1920, ἀποτελοῦντος ὁμολογουμένως τὸν «*Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*», ἐκφράχθη οὗτος «*γυμνῇ τῇ κεφαλῇ*», ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζει τὰς αἱρέσεις τῆς Δύσεως καὶ ἀπανταχοῦ ὡς δῆθεν «*σεβασμίας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας*», οὐκί πλέον «*ὡς ξένας καὶ ἀλλοτριὰς*», ἀλλ' ὡς «*συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ ὡς συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ*», προτείνων **μάλιστα** ὡς πρῶτον μέτρον ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τὴν χρῆσιν κοινῆς ἡμερολογίου, *πρὸς ταυτόχρονον συνεορτασμὸν ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων*.

6. Κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Διαγγέλματος τούτου καὶ κατόπιν τῶν ἀντικανονικῶν Ἀποφάσεων τοῦ ἀντορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 1923, υἱοθετήθη κατ' οὐσίαν τὸ λεγόμενον Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ὡς δῆθεν Διωρθωμένον Ἰουλιανόν, καίτοι ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ἐν τῇ Δύσει (1582) κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη ὡς σοβαρὰ Παπικὴ Καινοτομία ὑπὸ τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἐν τῇ Ἀνατολῇ (1583, 1587, 1593), τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ βαρύνουν τοὺς ἐν σχίσματι εὐρισκομένους Καινοτόμους.

7. Ἡ Ἡμερολογιακὴ-Ἐορτολογικὴ Καινοτομία, εἰσαχθεῖσα ἐν ἔτει 1924 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας, κατόπιν δὲ σταδιακῶς καὶ εἰς ἄλλας Τοπικὰς Ἐκκλησίας, προσκρούει εἰς τὴν Καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς (μονομερῆ καὶ ἀντικανονικόν), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν σκοπὸν αὐτῆς (οἰκουμενιστικὸν-συγκρητιστικόν), προσβάλλουσα τοιουτοτρόπως διὰ πλήγματος δεινοῦ τὴν ἐξωτερικὴν ἔκφασιν καὶ ἐκδήλωσιν τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸν κόσμον, **πραγματοποιουμένην καὶ διὰ τοῦ ἐνιαίου Ἡμερολογίου-Ἐορτολογίου**.

8. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, μέσῳ τοῦ ὑψίστου συνοδικοῦ κύρους Αὐτῆς, ἔχει ἐκφράσει τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετακίνητον βούλησιν Αὐτῆς, ὅπως ἐκδηλώνεται ἡ Ἐνότης Αὐτῆς καὶ διὰ τῆς ἀπὸ κοινῆς ὑφ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν τελέσεως τῆς μεγίστης τῶν Ἐορτῶν, ἤτοι τοῦ Ἁγίου Πάσχα, καθορίσασα ὀριστικῶς εἰς τὴν Α' Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει 325 τὸ αἰώνιον *Κανόνιον τοῦ Πάσχα, τὸν Πασχάλιον Κανόνα*.

9. Ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις αὕτη, κατ' οὐσίαν βαθύτατα ἐκκλησιολογικὴ καὶ δογματικὴ, προϋπέθετεν ὡς βάσιν τῶν λεγομένων *Διορισμῶν* τοῦ Ἁγίου Πάσχα τὴν Ἐαρινὴν Ἰσημερινὴν, ἡ ὁποία ὡς σταθερὰ ἡμερομηνία ἐκκλησιαστικῶς θὰ ἦτο πλέον θετῶς/συμβατικῶς ἡ 21η Μαρτίου τοῦ ἐν χρήσει τότε Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον τοιουτοτρόπως καθιερώθη ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον καὶ ὡς ἄξων τοῦ ἐνιαυσίου Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου, βάσει δὲ τούτου ἡ ἡμερολογιακὴ ἐναρμόνισις τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς διάφορα ἡμερολογιακὰ περιβάλλοντα, **συντελέσθη σταδιακῶς ἕως καὶ τὸν ΣΤ' αἰῶνα**.

10. Οἱ Ἁγιοι Πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐξέφρασαν θεοπνεύστως, ἀλλὰ καὶ προφητικῶς, τὸ *ἀντι-συγκρητιστικὸν πνεῦμα* τῆς Ἐκκλησίας: τὸ «*μὴ μετ' Ἰουδαίων συνεορτάζειν*», κατ' ἐπέκτασιν δὲ τὸ *μὴ ἐπιδιώκειν μετὰ τῶν αἱρετικῶν εορτάζειν*, διψοφάλιζε τὴν ἐξωτερικὴν-ὄρατὴν Ἐνότητα τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔθετε τὰ ὅρια μεταξὺ Ἀληθείας καὶ Αἱρέσεως, ὅπως δηλαδὴ ἀντιθέτως πρὸς τὴν **κατάκριτον Ἡμερολογιακὴν Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924**, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε εἰς τὸ *συνεορτάζειν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων* τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, προκειμένου νὰ καταστῇ ὄρατὴ ἡ δῆθεν ὑπάρχουσα ἀόρατος ἐνότης μετ' αὐτῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

11. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, μάλιστα δὲ οἱ πλέον ἀκραῖοι ἐξ αὐτῶν, ἔχοντες ὑποστῆ

τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ διαβρωτικοῦ Συγκρητισμοῦ, φρονοῦν ὅτι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει δῆθεν ἀπολέσει τὴν Καθολικότητα Αὐτῆς, λόγῳ θεολογικῶν καὶ πολιτισμικῶν διαμαχῶν καὶ διαιρέσεων· προτείνουν δὲ καὶ ἐπιδιώκουν τὴν δῆθεν ἀνασυγκρότησιν ταύτης, μέσῳ μιᾶς συμβατικῆς ἐνώσεως τῶν διεστῶτων, ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, ἢ ὅποια δῆθεν θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν, ἄνευ βεβαίως κοινῆς Ὁμολογίας Πίστεως, κατὰ τὰ πρότυπα προφανῶς τῆς Οὐνίας· ἕτεροι, πλέον μετριοπαθεῖς Οἰκουμενισταί, ἀρκοῦνται εἰς τὴν συναριθμησὶν τῶν ἑτεροδόξων μετὰ τῶν ὀρθοδόξων, ὀμιλοῦντες «ὕπερ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος», ὡς δῆθεν εὕρισκομένων αὐτῶν (τῶν ἑτεροδόξων) ἐντὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτοι δὲν ταυτίζουσι τὰ Χαρισματικὰ καὶ τὰ Κανονικὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὑποστηρικταὶ τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» ἢ τῆς «Ἐκκλησίας ἐν διευρυμένη ἢ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ», ἐφ' ὅσον ἀνακαλύπτουσι ἢ ἀναγνωρίζουσι τὴν ὑπαρξίν «Ἐκκλησιῶν» καὶ «Θείας Χάριτος»/«Σωτηρίας» καὶ ἐκτὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (*ecclesia extra ecclesiam, extra muros*).

12. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν εἰς τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (1948 κ.έ.), ὡς καὶ εἰς ἑτέρους Οἰκουμενιστικὸς Ὀργανισμοὺς, ἀποτελεῖ μίαν ἐν τῇ πράξει ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας καὶ Σωτηρίας, ἐφ' ὅσον βασικὴ προϋπόθεσις ὀργανικῆς συμμετοχῆς εἰς τοιαῦτα Διομολογιακὰ Σώματα εἶναι κατ' οὐσίαν ἢ ἔστω καὶ σιωπηλῇ ἄρνησις τῆς ὑπάρξεως αὐθεντικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καθολικότητος σήμερον, ὡς καὶ ἡ αἴσθησις τῆς ἀνάγκης ἀνα-συγκροτήσεως μιᾶς δῆθεν αὐθεντικῆς Καθολικότητος, τοῦτ' ἔστι τῆς ἀνάγκης μιᾶς δῆθεν ἐπανιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας.

13. Εἰς τὴν βάσιν τῶν ἀντορθοδόξων καὶ πλήρως καινοφανῶν τούτων ἀντιλήψεων, εὐρίσκεται ἡ λεγομένη «Βαπτισματικὴ Θεολογία», ὁ Δογματικὸς Συγκρητισμὸς, ἡ κατάργησις τῶν «Ὁρίων» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ αἴσθησις τῆς «Οἰκουμενικῆς Ἀδελφοσύνης», ἡ θεωρία τῶν «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ λεγομένη «Θεολογία τῶν Δύο Πνευμόνων», ἡ θεωρία τῆς «Μιᾶς καὶ Διηρημένης Ἐκκλησίας», ἡ «ὕπερβασις τῆς παλαιᾶς αἰρεσιολογίας», ὡς καὶ

ἄλλαι ποικίλαι κακοδοξίαι ἔχουσι ὀδηγήσει σταδιακῶς τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὴν συνοδικὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἑτεροδόξων Κοινοτήτων καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῶν, εἰς τὴν συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν καὶ δὴ εἰς ἐπίπεδον κορυφῶν, εἰς τὴν παροχὴν μυστηρίων εἰς αὐτούς, εἰς τὴν συνυπογραφὴν Κοινῶν Δηλώσεων καὶ Διακηρύξεων πρὸς κοινὴν δῆθεν μαρτυρίαν μετ' αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν αἴσθησιν τοῦ χρέους τῆς συνδιακονίας τοῦ κόσμου, ὡς δῆθεν συνυπευθύνων (Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως) διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

14. Μέσῳ πάντων τούτων, ἔχει διαστρεβλωθῆ πλήρως ἡ ἐννοία τῆς εὐαγγελικῆς Ἀγάπης, ἀσκουμένης ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ διὰ τῆς Ἀληθείας· ἔχει παγιωθῆ ἕνας βαθὺς καὶ ὀλονὲν ἐμβαθυνόμενος συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς· τηρεῖται, ἐν ὀνόματι μιᾶς νενοθευμένης οἰκονομίας, μία στάσις περιεκτικὴ καὶ περικωρητικὴ ἐναντι τῆς ἑτεροδοξίας· ἔχει προέλθει μία ἄμεικτος μεΐξις· καὶ ἔχει ἀναδυθῆ μία ὄντως ὑφισταμένη ἔνωσις μετὰ τῶν πάσης προελεύσεως Οἰκουμενιστῶν, ἐνὸς Σώματος Πιστευόντων, ὅχι βεβαίως ἐν τῇ Μοναδικῇ Ἀληθείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς νεφελώδους ἀνθρωπιστικοῦ ὁράματος, χωρὶς ἱεραποστολικὴν διάστασιν καὶ κλῆσιν τῶν πεπλανημένων εἰς Ἐπιστροφὴν ἐν Μετανοίᾳ εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Πατρὸς, τ.ἔ. εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Γ'. Σεργιανισμὸς· Ἀλλοίωσις τῆς Κανονικότητος

1. Ἐν ἕτερον συγγενὲς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν φαινόμενον καὶ κίνημα, ἔχον ἐπίσης ἐκκλησιολογικὴν διάστασιν, εἶναι ὁ λεγόμενος Σεργιανισμὸς, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς πρωτοφανεῖς περιστάσεις τοῦ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρώην Σοβιετικὴν Ἐνωσην παρέδωσε, μέσῳ τοῦ πεπτωκότος καὶ συμβιβασθέντος ἀρχικῶς μητροπολίτου καὶ μετέπειτα πατριάρχου Μόσχας, Σεργίου Στραγκορόντοσκυ (+ 1944), εἰς τοὺς ἀθέους καὶ θεομάχους Μπολσεβίκους ἕνα φαινομενικῶς ἄρτιον ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμὸν, προκειμένου νὰ καταστῆ οὗτος εἰς χεῖρας αὐτῶν ἄβουλον ὄργανον κατὰ τὴν ἀδυσώπητον αὐτῶν πολεμικὴν ἐναντίον Αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς

Ἐκκλησίας ὡς φορέως τοῦ πληρώματος τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ.

2. Ὁ Σεργיאτισμὸς δὲν εἶναι μόνον σοβιετικὸν φαινόμενον, διότι ἔπληξε δεινῶς καὶ τὰς Τοπικὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἔνθα ἐπεκράτησαν, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον, ἀθεϊστικά καὶ ἀντιχριστιανικά κομμουνιστικά Καθεστῶτα.

3. Ἡ πεμπουσία τοῦ Σεργיאτισμοῦ εἶναι ἡ υἱοθέτησις τῆς πλάνης ὅτι ἡ ἐξαπάτησις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ δῆθεν ὡς μέσον διασώσεως τῆς Ἀληθείας, ἐπίσης δὲ ὅτι ἡ συνεργασία μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἦτο δῆθεν ὁ τρόπος ἐπιβιώσεως Αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως, ἐν τῇ πράξει συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον: οἱ σεργיאτισταὶ ἐπίσκοποι κατεστάθησαν ὄργανα τῶν ἀθέων Κομμουνιστῶν, προκειμένου νὰ ἀσκοῦν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν Αὐτῆς ἐξασθένησιν, ἕως τῆς τελικῆς ἀποδομήσεως καὶ τοῦ ἐξαφανισμοῦ Αὐτῆς.

4. Εἰς τὸ ἐκκλησιολογικὸν πεδίου, ὁ Σεργיאτισμὸς διεστρέβλωσε πλήρως τὴν ἔννοιαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κανονικότητος, ἐφ' ὅσον εἰς τὰ ὅρια τοῦ σεργיאτισμοῦ, ἡ Κανονικότης ἦτο οὐσιαστικῶς ἀποκεκομμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς αὐθεντικῆς Κανονικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, λαβοῦσα τοιοιυτοτρόπως μίαν τυπικὴν προσαρμογὴν εἰς τὴν νομιμότητα, δυναμένη νὰ χρησιμοποιηθῆ, προκειμένου νὰ δικαιολογήσῃ πᾶσαν ἀνομίαν τῆς διοικούσης Ἱεραρχίας· ἐν τέλει δέ, ἡ τοιαύτη κατ' ἐπίφασιν Κανονικότης κατέστη μία διοικητικὴ τεχνικὴ, διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σεργיאτιστικὴν ἱεραρχίαν, ἀσχέτως τῆς κατευθύνσεως πρὸς τὴν ὁποίαν αὕτη ὠδήγει τοὺς πιστοὺς.

5. Μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν ἀντιχριστιανικῶν Καθεστῶτων, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἡ βαρυτάτη ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ τοῦ Σεργיאτισμοῦ, ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, διετηρήθη ὡς κληρονομία τοῦ παρελθόντος καὶ συγχρόνως μετεσχηματίσθη.

6. Ὁ ἐκκλησιολογικὸς Σεργיאτισμὸς, ἔχων πρὸ πολλοῦ ἐνσωματώσει εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ εἶναι τὸ κοσμικὸν πνεῦμα, τὴν ἀσυνειδησίαν, τὴν ἐξαπάτησιν καὶ τὴν παθολογικὴν δουλικότητα ἔναντι τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, συνεχίζει νὰ

προδίδῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅχι πλέον ἐξ αἰτίας δῆθεν τοῦ φόβου τῶν ἀντιποίνων ἐκ μέρους τῶν ἀθέων Κρατούντων, ἀλλὰ χάριν ἰδιοτελῶν καὶ ἐγκοσμιοκρατικῶν κινήτρων, ὑπὸ τὸ πέπλον δὲ δῆθεν τῆς Κανονικότητος, ἐκποιεῖ πλέον τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀντάλλαγμα τὸ κέρδος τῆς φιλίας μετὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, μεθ' ὅλων βεβαίως τῶν συναφῶν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ τῆς περιόπτου κοινωνικῆς θέσεως.

7. Εἰς τὴν μεταλλαγμένην ταύτην μορφήν σήμερον, ὁ ἴος τοῦ Σεργיאτισμοῦ, ὡς νεο-Σεργיאτισμὸς ἢ μετα-Σεργיאτισμὸς, ἀλλ' ἐπίσης καὶ μὲ ἄλλας πολιτικοκρατικὰς μορφάς, προσβάλλει ἐν τινι βαθμῶ μὲγα μέρος τῆς Ἱεραρχίας τῶν τοπικῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνὰ τὸν κόσμον, συμβάλλων τοιοιυτοτρόπως εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐπίσης ἐγκοσμιοκρατικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπην μιᾶς ψευδοῦς Κανονικότητος.

* * *

8. Οἱ ἔχοντες ὑγιᾶ Δογματικὴν καὶ Κανονικὴν Συνείδησιν εὐσεβεῖς, Κληρὸς καὶ Λαός, ἔναντι φαινομένων καὶ κινήσεων ἐχόντων ἐκκλησιολογικὴν καὶ σωτηριολογικὴν σημασίαν, ὡς ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ Σεργיאτισμὸς, ὀφείλουσαν νὰ τηρήσουν μίαν γνησίαν Πατερικὴν στάσιν, ὅταν μάλιστα αὐτὰ ἐδραιώνωνται συστηματικῶς καὶ διαδίδωνται εὐρέως, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπιδιώκουν πάντοτε μίαν σαφῆ δογματικὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' εἰσχωροῦν καὶ ἐνσπείρονται εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ ὑπουλον καὶ διαβρωτικὸν τρόπον, δηλαδὴ υἱοθετοῦνται ἐνεργῶς ἢ ἐπιτρέπονται παθητικῶς ὑφ' ὅλων τῶν Ἐπισκόπων μιᾶς ἢ περισσοτέρων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

9. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, ἡ οὐσία τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν ἀντι-ευαγγελικῶν, ἀντορθοδόξων καὶ ἐκφυλιστικῶν αὐτῶν φαινομένων δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον μία δυναμικὴ στάσις ἐν τῷ πλαισίῳ μιᾶς δῆθεν οἰκονομίας, ἀλλ' ἐπιβάλλεται πάραυτα ἡ παῦσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὴν Ἱεραρχίαν, ἡ ὁποία εἰσάγει μάλιστα συνοδικῶς τὴν αἴρεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε κηρύττουσα αὐτήν, εἴτε συμβάλλουσα εἰς τὴν διάδοσιν αὐτῆς διὰ μέσου τῆς σιωπῆς, τῆς παθητικότητος ἢ τῆς ἀδιαφορίας (ἸΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας).

10. Ἡ Ἀποτείχισις ἀπὸ τοὺς ἐκπεσόντας ποι-

μένας, οί όποιοι χαρακτηρίζονται πλέον ώς «ψευδεπίσκοποι» και «ψευδοδιδασκαλοι», άποτελεϊ άναγκαιοτάτην ύποχρέωσιν τών γνησίων Όρθοδόξων έν καιρῷ αίρέσεως, πρὸς διαφύλαξιν τῆς Μοναδικότητος, τῆς Ένότητος και τῆς Καθολικότητος τῆς Έκκλησίας, πρὸς όμολογιακὴν Μαρτυρίαν Πίστεως, ἀλλὰ και πρὸς ιεραποστολικὴν σωτήριον Κλήσιν Μετανοίας πρὸς τοὺς ἔκτρεπομένους και τοὺς κοινωνοῦντας μετ' αὐτῶν.

Δ'. Η λεγομένη ἐπίσημος Όρθοδοξία

1. Τὸ νόημα τοῦ ὄρου «ἐπίσημος Όρθοδοξία» εἶναι στενὰ συνδεδεμένον μετὰ τοὺς ὄρους «ἐπίσημος Έκκλησία» και «ἐπίσημοι τοπικαὶ Έκκλησῖαι».

2. Η «ἐπίσημος Όρθοδοξία» εἶναι τὸ ιδιαίτερον ἐκεῖνο ἰδεολόγημα τών λεγομένων ἐπισήμων τοπικῶν Έκκλησιῶν, τὸ ἀντιπροσωπεῦον μίαν Όρθοδοξίαν ὅλον ἐν και περισσότερον χλιαράν (βλ. Ἀποκ. γ' 16), ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τών Έκκλησιολογικῶν και Κανονικῶν Καινοτομιῶν, τών προβλεπομένων ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν Πατριαρχικὸν Διάγγελμα τοῦ 1920, ὠδηγήθη εἰς τὴν σταδιακὴν ἀποξένωσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἀϋθεντικῆς Όρθοδοξίας.

3. Τὸ 1924 ἐγένετο τὸ πρῶτον και μέγα βῆμα πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς τῆς προσχεδιασμένης και μεθοδευμένης ἀλλοτριώσεως ἀπὸ τὴν γνησιότητα τῆς Όρθοδοξίας, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τινὰς Τοπικὰς Έκκλησίας, ἀϋξηθείσας ἐν καιρῷ, ἕως σημείου ἀποδοχῆς εἰς περιπτώσεις τινὰς ἀκόμη και τοῦ Παπικοῦ Πασχαλίου, πρὸς καταφανῆ παραβίασιν τοῦ Όρου τῆς Α' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

4. «Επίσημος Έκκλησία» εἶναι τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον προσέδωσαν οἱ Ῥῶσοι πιστοὶ τών Κατακομβῶν εἰς τὴν κρατικὴν Έκκλησίαν, δηλαδὴ τὴν ἀναγνωριζομένην και ἐντελῶς ἐξαρτωμένην ἀπὸ τὸ ἄϋθρον Σοβιετικὸν Καθεστῶς, τὴν και ἐξελιχθεῖσαν εἰς τὸ γνωστὸν *σεργιανιστικὸν και οἰκουμενιστικὸν Πατριαρχεῖον Μόσχας*.

5. Σήμερον, οἱ ὄροι «ἐπίσημος Έκκλησία» και «ἐπίσημοι τοπικαὶ Έκκλησῖαι», ἀναφέρονται εἰς τὰς γνωστὰς ἱστορικῶς διαμεμορφωμένας Τοπικὰς Έκκλησίας, τών ὁποίων ἡ ἱεραρχικὴ Ἡγεσία ἀποδέχεται ἐπισήμως και μετέχει συνοδικῶς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, προωθεῖ, ἐπιτρέπει ἢ ἀνέ-

χεται αὐτὴν ὡς θεολογικὴν ἔννοιαν και ὡς θρησκευτικὴν πρᾶξιν, καλύπτεται ὑπὸ τὸ πέπλον τῆς δῆθεν Κανονικότητος, ὡς ἐννοεῖ ταύτην ὁ *Σεργιανισμός*, υἰοθετεῖ δὲ -ἀμέσως ἢ ἐμμέσως- και πολλὰς ἄλλας μορφὰς τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Όρθοδοξίαν (βλ. διαβρωτικὰ φαινόμενα, ὡς τὴν νόϋευσιν τών Μυστηρίων και δὴ τοῦ τύπου τοῦ Βαπτίσματος, λειτουργικὰς μεταρρυθμίσεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «λειτουργικῆς ἀναγεννήσεως», τὴν νεόκοπον «μεταπατερικὴν θεολογίαν», τὴν ἐπισήμως και δὴ εἰς τὰς πανεπιστημιακὰς θεολογικὰς Σχολὰς ἐπιτελουμένην βαθεῖαν διείσδυσιν τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν ἀπώλειαν τών ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων πρὸς Διακήρυξιν Ἀγίων, ποικίλας μορφὰς ἐκκοσμικεύσεως και ἀλλοιώσεως τοῦ ἀϋθεντικοῦ Έκκλησιαστικοῦ Ἡϋους, τὴν υἰοθέτησιν μιᾶς ἀντιπατερικῆς ἐρμηνείας τῆς Έκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας κ.λπ.).

6. Ἀπασαὶ αἱ λεγόμεναι αὐταὶ ἐπίσημοι Έκκλησῖαι ἔχουν πλέον προσχωρήσει ἀποφασιστικῶς, σταθερῶς και ἀμετανοήτως εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς συγκρητιστικῆς Ἀποστασίας, *σεργιανιστικοῦ και οἰκουμενιστικοῦ τύπου*, μίαν ἀντεκκλησιαστικὴν και ἀντικανονικὴν διαδικασίαν, ἡ ὁποία ἔχει προωθηθῆ ἢ ἐπιτραπῆ συνοδικῶς ἀπὸ τὰς Ἱεραρχίας αὐτῶν, μετὰ τών ὁποίων ἡ Γνησία Όρθόδοξος Έκκλησία ἀδυνατεῖ νὰ ἔχη οἰανδήποτε προσευχητικὴν, μυστηριακὴν και διοικητικὴν κοινωνίαν, συνεπῆς οὔσα πρὸς τὰς Έκκλησιολογικὰς Ἀρχὰς Αὐτῆς ἐναντι τών «ψευδεπισκόπων» και «ψευδοδιδασκάλων».

Ε'. Η Γνησία Όρθόδοξος Έκκλησία

1. Η Γνησία Όρθόδοξος Έκκλησία περιλαμβάνει εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς και συνενώνει ἐν τῷ Πατρὶ, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, τὴν μεγάλην ἐκεῖνην μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς Κλήρου και Λαοῦ τών κατὰ τόπους Όρθοδόξων Έκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἀντέδρασε σθεναρῶς εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς ἐκκλησιοκτόνου αίρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και τὰς ἀμέσους πρακτικὰς ἐφαρμογὰς αὐτοῦ, ὡς και τοῦ ἐκκλησιομάχου *Σεργιανισμοῦ*, διακόψασα πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τών Καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, ὡς και τών Σεργιανιστῶν.

2. Οἱ ἐν Ῥωσίᾳ πιστοὶ τηρηταὶ τῆς Παρακαταθήκης τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος (+1925), δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν καθεστωτικὴν Έκκλησίαν

καὶ τὸν Σεργιανισμόν (1927 ἐ.), προτιμήσαντες μέρος μὲν ἐξ αὐτῶν νὰ ὑποστῆ διωγμοὺς καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Κατακόμβας, ἀναδείξαν οὕτω Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, μέρος δὲ ἕτερον ἐξελθὼν τῆς Ρωσίας, συνεκροτήθη ἐκκλησιαστικῶς-διοικητικῶς εἰς τὴν Διασποράν, ἀναδείξαν ἐπίσης λαμπρὰς Ὁμολογιακὰς καὶ Ἁγίας Μορφάς, παγκοσμίου μάλιστα φήμης καὶ περιωπῆς.

3. Ἐν Ἑλλάδι, ἐν Ρουμανίᾳ, ἐν Κύπρῳ, ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, συμπαγεῖς πληθυσμοὶ ἀπέρριψαν τὴν Ἡμερολογιακὴν-Ἐορτολογικὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προτιμήσαντες ὡσαύτως τὰς διώξεις καὶ ἀναδείξαντες Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, προκειμένου νὰ φανοῦν συνεπεῖς εἰς τὰς ἱερὰς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ δὲ ἐντυπωσιακῶν καὶ θαυμαστῶν Θεοσημιῶν, ὡς τῆς ἐμφανείας τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐν Ἀθήναις (14.9.1925), ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνεθάρρυνε καὶ ἐπεβράβευε τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον τῶν γνησίων Αὐτοῦ τέκνων.

4. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας τοῦ 1924 εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἐμμείναντες εἰς τὰς Πατρῴας Παραδόσεις ἤρχισαν χρησιμοποιοῦντες τὴν ὀνομασίαν «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί», τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξαν καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῶν Κατακομβῶν τῆς Ρωσίας, οἱ λεγόμενοι *Τυκωνῖται*.

5. Κατὰ τόπους ὅμως καὶ κατὰ διαστήματα ἔχουν χρησιμοποιηθῆ καὶ ἕτεραι ποικίλαι ὀνομασίαι διὰ τοὺς ἀπορρίψαντας μὲν τὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ εὐρισκομένους πάντοτε ἐν τοῖς ὀρίοις τοῦ γνησίου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ εὐαγγελικοῦ ἤθους, ὡς καὶ τῆς νομίμου καὶ κανονικῆς τάξεως, καὶ ἔχοντας γνησίαν καὶ ἀδιάκοπον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, οἱ ὅποιοι βεβαίως συγκροτοῦν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἥτις ἀποτελεῖ, μετὰ τὴν συνεχῶς καὶ μεγαλυτέραν ἀπομάκρυνσιν τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀληθείας, τὴν αὐθεντικὴν συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχὴν.

6. Ἡ δογματικῶς ἀναγκαία Ἐπισκοπικὴ Δομὴ, πρὸς συγκρότησιν καὶ συνέχειαν τῶν κατὰ τόπους Γνησίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐξησφαλίσθη, χά-

ριτι Θεοῦ, εἴτε διὰ προσχωρήσεως ἐκ τῆς Καινοτομίας Ἀρχιερέων εἰς Αὐτὰς κατόπιν βεβαίως Ὁρθόδοξου Ὁμολογίας, εἴτε διὰ χειροτονίας Ἐπισκόπων ἐκ Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐν τῇ Διασπορᾷ, ἐχούσης ἀναμφισβήτητον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ ἡ Κανονικότης τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀποδεδειγμένη καὶ βεβαιουμένη, ἀπρόσβλητος καὶ ἀναντίρρητος, θεοσημείαις δὲ ἐπικεκρωμένη.

ΣΤ΄. Ἡ Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν

1. Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν μετανοούντων αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, αἱ Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀκριβείας, ἐφήρμοσαν κατὰ καιροὺς καὶ τὴν λεγομένην ἀρχὴν τῆς Οἰκονομίας, μίαν δηλαδὴ Κανονικὴν καὶ Ποιμαντικὴν πρᾶξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί πρόσκαιρος ἀπόκλισις ἀπὸ τοῦ γράμματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἄνευ παραβιάσεως τοῦ πνεύματος Αὐτῶν.

2. Ἐν τούτοις, ἡ Οἰκονομία δὲν δύναται ποτὲ βεβαίως καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀμνήστευσιν οἰασδήποτε ἁμαρτίας ἢ οἰουδήποτε συμβιβασμοῦ σχετικῶς μὲ τὴν «Ὁρθὴν καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν», ἐφ' ὅσον ἡ Οἰκονομία ἀποβλέπει καθαρῶς καὶ μοναδικῶς, ἐν πνεύματι φιλανθρώπου συγκαταβάσεως, εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς σωτηρίας ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν.

3. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Οἰκονομίας κατὰ τὴν εἰσοδοχὴν τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἰς Ἐκκλησιαστικὴν Κοινωνίαν, οὐδόλως σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἐγκυρότητα καὶ τὸ ὑπαρκτὸν τῶν μυστηρίων αὐτῶν, τῶν τελεσθέντων ἐκτὸς τῶν Κανονικῶν καὶ Χαρισματικῶν Ὁρίων Αὐτῆς.

4. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν, οὔτε κατ' Ἀκρίβειαν, οὔτε κατ' Οἰκονομίαν, τὰ ἐκτὸς Αὐτῆς τελούμενα μυστήρια ἀπολύτως καὶ ἐξ ἀποστάσεως, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ οἱ τελοῦντες ἢ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων τούτων παραμένουν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἰδίας αὐτῶν αἰρετικῆς ἢ σχισματικῆς Κοινότητος.

5. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Οἰκονομίας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τὴν εἰσοδοχὴν ἐν μετανοίᾳ τῶν ἐκτὸς Αὐτῆς, μεμονωμένων προσώπων ἢ

Κοινοτήτων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται μὲν μόνον τὸν τύπον τοῦ ἐξ αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν μυστηρίου, ἐὰν βεβαίως οὗτος ἔχη τηρηθῆ ἀνόθευτος, εἰδικῶς μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάπτισμα, ζωοποιεῖ δὲ τοῦτον τὸν τύπον διὰ τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς Αὐτὴν Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσω τῶν φορέων τῆς ἐν Ἀληθείᾳ Χριστοῦ πληρότητος Αὐτῆς, ἥτοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων.

6. Εἰδικώτερον περὶ τῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων εἰς τὰς λεγομένας ἐπισήμους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διαβεβαίωσι περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν, οὔτε καὶ περὶ τῆς σωτηριολογικῆς ἀποτελεσματικότητος τούτων, ἰδίως εἰς ὅσους κοινωνοῦν «ἐν γνώσει» μετὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν Αὕτη δὲν ἐπαναλαμβάνη ὀπωσδήποτε τὸν τύπον αὐτῶν εἰς τοὺς ἐν μετανοία εἰσερχομένους εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, ἐν ᾧ μάλιστα τῆς συγκλήσεως μιᾶς Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, εἰς ἐπισφράγιση τῶν ἤδη γενομένων εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον.

7. Εἶναι βέβαιον πάντως ὅτι, ὅταν πλήττεται ἡ καθαρότης τοῦ Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐξασθενῆ ὁ ἀρραγῆς σύνδεσμος Ὁμολογίας-Καθολικότητος-Κοινωνίας ἢ καὶ διαρρηγνύεται ἐντελῶς, τότε αἱ μυστηριολογικαὶ καὶ σωτηριολογικαὶ συνέπειαι εἶναι σοβαρώταται καὶ βαρύταται, προβλεπόμεναι σαφῶς ἀπὸ τὴν Ἀποστολικήν, Πατερικὴν καὶ Συνοδικὴν Παράδοσιν.

8. Λαμβανομένου ὑπ' ᾧ πιν ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἂν καὶ τάσσειται ὑπὲρ τῆς Ἀκριβείας, ἀποδέχεται ὅμως καὶ τὴν χρῆσιν τῆς Οἰκονομίας ἔναντι αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν τινῶν (Ἱερὸς Κανὼν Α'), εἶναι σημαντικὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει καθιερώσει καὶ συνοδικῶς τὴν χρῆσιν καὶ τῆς Οἰκονομίας εἰς «τοὺς προστιθεμένους τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων», ὡς ἐμφαίνεται μάλιστα εἰς τὸν περίφημον 95ον Κανόνα τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Πενθέκτης Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται δεκτοὶ ποικιλοτρόπως διάφοροι σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, εἴτε μόνον διὰ Μετανοίας, Λιβέλλου καὶ Ὁμολογίας, ὡς οἱ καταδικασμένοι πρὸ αἰώνων Νεστοριανοὶ καὶ Μονοφυσιῖται, εἴτε διὰ Χρίσματος, εἴτε διὰ Βαπτίσματος.

9. Ἐν γνώσει πάντων τῶν ἀνωτέρω, ὡς καὶ τῶν ἰδιαίτερων καταστάσεων εἰς ἐκάστην Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει μετὰ ἰδιαίτερας προσοχῆς ὅσους Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς ἐκ τῶν λεγομένων ἐπισήμων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, φροντίζουσα -κατὰ τὴν ἄσκησιν ὑπ' Αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς προνοίας δι' αὐτοὺς- διὰ τὸ λίαν οὐσιῶδες, ἥτοι νὰ προβοῦν οὔτοι εἰς τὴν ἐπιλογὴν αὐτῶν ἐλευθέρως, συνειδητῶς καὶ ὑπευθύνως.

10. Κατὰ γενικὸν κανόνα, οἱ Μοναχοὶ καὶ οἱ Λαϊκοὶ ἐκ τούτων, οἱ ἔχοντες βεβαίως βαπτισθῆ κατὰ τὸν ὀρθόδοξον τύπον, γίνονται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν διὰ Χρίσματος, μέσω μιᾶς εἰδικῆς Τάξεως, συνδεδεμένης πάντοτε πρὸς τὸ Μυστήριον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, οἱ δὲ Κληρικοὶ ὑποβάλλουν γραπτὴν αἴτησιν καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη ἐγκριθῆ, γίνονται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς καὶ διὰ μιᾶς εἰδικῆς Τάξεως Χειροθεσίας, συντεταγμένης πρὸς τοῦτο, εἰδικῶς διὰ τοιαύτας περιπτώσεις.

11. Εἶναι κατανοητὸν ὅτι, ἀναλόγως τῶν κατὰ τόπους καὶ κατὰ περίπτωσιν ἰδιομορφιῶν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιεικεστέρας ἢ αὐστηροτέρας Τάξεως, ἀποφαίνεται ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισθέντων συνοδικῶς κριτηρίων ἢ ἡ ἀρμοδία Σύνοδος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνας:

• «Εἰς τὸ θέμα τοῦτο οὐδένα ἐξαναγκάζομεν οὐδὲ ἐπιβάλλομεν νόμον, ἐφ' ὅσον ἕκαστος Ἱεράρχης ἔχει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔχη δὲ νὰ ἀπολογηθῆ διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου».

12. Μία Μείζων Γενικὴ Σύνοδος, πανορθόδοξου κύρους, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θεσπίσῃ τὰ γενικὰ κριτήρια καὶ τὰς προϋποθέσεις, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀσκῆται ἡ πρακτικὴ τῆς εἰσοδοχῆς τῶν ἐπιστρεφόντων ἐκ διαφόρων νεοφανῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν Κοινοτήτων εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ζ' . Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

1. Κατὰ τὸν παρελθόντα εἰκοστὸν αἰῶνα, γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς προέβησαν τοπικῶς, ὅτε

τοῦτο ἥτο δυνατόν νά πραγματοποιηθῆ, εἰς συνοδικὰς καταδίκασις τόσον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅσον καί τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἀλλά καί τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας).

2. Ἐνδεικτικῶς, ἀναφέρονται αἱ καταδίκασις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τήν Σύνοδον τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ ἐν ἔτει 1983, ὡς καί ἀπό τήν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν ἔτει 1998· ἐπίσης, ἡ καταδίκασις τοῦ Σεργιανισμοῦ ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακομβῶν ἐν Ῥωσίᾳ, ὡς καί ἐπίσης ἀπό τήν Ῥωσικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Διασπορᾷ κατὰ διαφόρους καιρούς, τέλος δέ καί ἡ καταδίκασις τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας) ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1988.

3. Αἱ Συνοδικαί αὗται ἐπικρίσεις, ἰδίως μάλιστα τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀποτελοῦν σημαντικούς σταθμούς πρὸς τήν ὀρθήν κατεύθυνσιν, διὰ τήν σύγκλησιν μιᾶς Γενικῆς Συνόδου Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἥτις θὰ ἀποφανθῆ μετ' ἡμετέρων κύρους περὶ τῆς Ἡμερολογιακῆς-Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας καί τοῦ ἀντι-ευαγγελικοῦ καί συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

4. Τὸ ἀναγκαῖον σήμερον εἶναι, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς καί Ὁρθῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως, ἡ ἔνωσις εἰς ἓν κοινὸν Σῶμα πασῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, προκειμένου νά δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις πρὸς συγκρότησιν/σύγκλησιν Μείζονος Γενικῆς Συνόδου Αὐτῶν, πανορθοδόξου ἐμβελείας καί κύρους, διὰ τήν δραστηρικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς καί τοῦ ποικιλομόρφου Συγκρητισμοῦ, ἐπίσης δέ καί διὰ τήν ἐπίλυσιν ποικίλων προβλημάτων καί ζητημάτων πρακτικῆς καί ποιμαντικῆς φύσεως, ἅτινα ἀπορρέουν ἐκ τούτων καί ἀπασχολοῦν τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, ἀλλὰ καί τῶν πιστῶν εἰδικῶς, ὥστε νά διασφαλισθῆ ὁ σύνδεσμος τῆς ἐν Χριστῷ Εἰρήνης καί Ἀγάπης.

5. Ἡ ἀνάγκη αὕτη καθίσταται κατανοητὴ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ὡς τὸ πραγματικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὡς ἐκ τῆς φύσεως Αὐτῆς Καθολικὴ ἐν τῇ πληρότητι τῆς Ἀληθείας, τῆς Χάριτος καί τῆς Σωτηρίας, ἀποφαίνεται δέ Συνοδικῶς διὰ τῶν Ἐπισκόπων Αὐτῆς ἐναντι ἑτεροδιδασκαλιῶν καί τοῦ ἐξ αὐτῶν παγκοσμίου σκανδάλου· ὡς ἐκ

τούτου, ὀφείλει νά ἐπιδιώκῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν διατύπωσιν τῶν Ἀληθειῶν τῆς Πίστεως, πρὸς ὀριοθέτησιν τῆς Ἀληθείας ἐναντι τοῦ ψεύδους, ἀφ' ἑτέρου δέ τὴν σπλιλίτευσιν καί καταδίκασιν τῆς πλάνης καί τῆς φθορᾶς ἐκ τῆς αἵρέσεως καί τῶν αἵρετικῶν, διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ποιμνίου, διαπιστώνουσα καί διακηρύττουσα τὴν ἤδη ὑφισταμένην ἔκπτωσιν τῶν αἵρετικῶν.

6. Οὕτως, ἐν Συνόδῳ Μεγάλῃ καί Γενικῇ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον ὅπως διακηρυχθῆ πάσῃ τῇ κτίσει, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐν ἡμῖν Μοναδικὴ Ἑλπίς, ὡς μόνη διέξοδος ἐξ ὄλων τῶν ἀδιεξόδων «διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν», ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ πλήρης καί ὀριστικὴ ἀντίθεσις, ὡς ἀλληλο-ἀποκλειομένων, Ὁρθοδοξίας καί Συγκρητισμοῦ, οἰκουμενιστικῆς καί σεργιανιστικῆς κατευθύνσεως, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Θεομητορικαῖς, Ἀποστολικάις, καί Πατερικάις πρεσβείαις.

7. Εἶθε νά ἀξιοθῶμεν εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον, ἐπιόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι καί ταῖς Ἁγίαις Σύνοδοις, διαφυλάσσοντες δέ ἀκαινοτόμητον τὴν ἀπαξ Παραδοθεῖσαν Πίστιν εἰς ἡμᾶς, νά συνδιακηρύξωμεν μὲ τοὺς Πατέρας τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1848:

«Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας», ἣν παρελάβομεν ἄδολον..., ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου· ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν, κατελέγει ἑλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἄλλ' Αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφραγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξήσιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἠντιναοῦν, καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλεῦσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ».

+

**Ἀρχῆς Χορηγῶ καὶ Τέλους,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
τῇ μιᾷ τῶν Πάντων Θεότητι,
ἔστω Δόξα· ἔστω Κράτος· ἔστω Τιμὴ·
νῦν καὶ ἀεὶ,
καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!**

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2014

Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας

«Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἄδης ἐσκυλεύθη!»

«Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ!»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Κατὰ τὴν ἁγίαν Λαμπρὰν καὶ Φωτοφόρον σημερινὴν ἑορτήν, ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν πληροῖ τὰς καρδίας πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὥστε νὰ συνενώνουν τὰς δοξολογίας αὐτῶν μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ἁγίων Ἀγγέλων, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλης τῆς κτίσεως, εἰς ὑμνωδίαν ἀπαυστον καὶ εὐχαριστίαν ἄφατον!

Ἡ λαφυραγώγησις τοῦ ἄδου καὶ ἡ Νίκη τῆς Ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, προοιμιάζει τὴν κλητὴν καὶ ἁγίαν Ἡμέραν, τὴν βασιλίδα καὶ κυρίαν: Ἑορτῶν Ἑορτή, Πανήγυρις Πανηγύρεων, Πάσχα Κυρίου Πάσχα!...

* * *

Ὅμως, τί προηγήθη τῆς Χαρᾶς ταύτης; Τὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ: «Ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ Χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ»!

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἠπειγέτο ἵνα τελειώσῃ τὸ Ἔργον τῆς Σωτηρίας ἡμῶν καὶ προέλεγε συχνάκις τὸ θεῖον Αὐτοῦ Πάθος, τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Ἐπορεύθη πρὸς τὸ Πάθος «ἐκουσίᾳ βουλῇ», πιὼν τὸ «Ποτήριον» τοῦ θανάτου ἐν ὑπακοῇ, διὰ νὰ λυτρώσῃ ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον ἐκ τῆς ἁμαρτίας, τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ θανάτου. Ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀληθῶς καὶ ἐγνώρισε τὴν «φθορὰν» τοῦ θανάτου, ἥτοι ἐχωρίσθη ἡ ἡνωμένη ὑποστατικῶς μετὰ τῆς Θεότητος Ψυχὴ Αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἡνωμένου ἐπίσης ὑποστατικῶς μετὰ τῆς Θεότητος Σώματος Αὐτοῦ, κατασκηνώσας οὕτως ἐν τῷ θεοδέγμονι Τάφῳ «ἐπ' ἐλπίδι».

Διότι, δὲν ἐγκατελείφθη ἡ Ψυχὴ Του εἰς ἄδην, οὐδὲ ἡ Σὰρξ Του εἶδε διαφθοράν. Τὸ μὲν Δεσποτικὸν Σῶμα ὑπνώσε μικρὸν ἐντὸς τοῦ Τάφου, χωρὶς νὰ πάθῃ διαφθοράν καὶ διάλυσιν, ἡ δὲ Ψυχὴ Αὐτοῦ μετέβη εἰς ἄδην διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους αὐτοῦ!

Ἡ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ζωοποίησις τοῦ Σώματος Αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπανόδου τῆς Ἀχράντου Αὐτοῦ Ψυχῆς, ἥτοι ἡ Ἀνάστασις Αὐτοῦ, δὲν ἐγένετο ὡς κατόρθωμα διὰ τὸν Ἐαυτὸν Του, ἀλλὰ διὰ νὰ παραπεμφθῇ τοῦτο τὸ ἀγαθὸν «εἰς ὅλην τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν» (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας).

* * *

Διὸ καὶ ἡ κοινὴ εὐφροσύνη τῶν θείων Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς Σω-

τηρίας ἡμῶν, εἶναι κοινὴ εὐφροσύνη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μεταδιδομένη εἰς ἕκαστον τίμιον Μέλος Αὐτῆς.

Ἄπαντες οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας «σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν Αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον», διὰ τὴν «νέκρωσιν τοῦ θανάτου», διὰ τὴν «καθαίρεσιν» τοῦ ἄδου καὶ διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς «ἄλλης βιοτῆς», ἥτοι τῆς αἰωνίου.

Αἱ ὠδίνες τοῦ θανάτου ἐλύθησαν, ὁ θάνατος δὲν χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀπερχόμεθα πλέον εἰς τὸν σκοτεινὸν ἄδην, ἀλλ' εἰς οὐρανίους καὶ φωτεινὰς μονὰς, εἰς αἰώνιον διαμονὴν πλήρη παντὸς ἀγαθοῦ!

* * *

Ἀλλ' ὅμως, βιοῦμεν ταῦτα πάντα ἀπ' ἐντεῦθεν ὡς ἀρραβῶνα αἰωνίου κληρονομίας; Πιστεύομεν ὀρθοδόξως καὶ ἀκαινοτομήτως καὶ φυλάσσομεν τὰς ἁγίας Ἐντολάς, ὥστε νὰ ἀξιοθῶμεν τῶν ἀναστασίμων δωρεῶν;

Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν προτρέπεται ἕκαστον ἡμῶν, ὡς εἰς τὸν φίλον Αὐτοῦ Δίκαιον Ἀβραάμ: «εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ γίνου ἀμεμπτος!» Ὁ δὲ Ἀδελφός-θεος Ἰάκωβος ἀναφωνεῖ εἰς πάντα πιστὸν: «ἀσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου!»...

Ἡ Χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ βίωσις τῆς ἀναστασίμου Ἐλπίδος, ἀποτελεῖ συνάρτησιν τῆς ὀρθῆς ἡμῶν Πίστεως (Ὁρθοδοξίας) καὶ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως καὶ ἐπαληθεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν (Ὁρθοπραξίας). Ἀναλόγως τῆς Μετανοίας ἡμῶν, τῆς νίκης ἐπὶ τῶν παθῶν, τῆς καθάρσεως ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀπελευθερώσεως ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ πονηροῦ, τῆς ἀξίας καὶ συχνῆς μεθέξεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, λαμβάνομεν τὴν Χάριν καὶ Χαρὰν τῆς νίκης τῆς Ἀναστάσεως ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Ἐκ τοῦ κενοῦ Μνημείου ἐξεπήγασεν Ἐλπίς καὶ Χαρὰ, καὶ πηγάζει ἀείποτε Εἰρήνη, Συμφιλίωσις, Ἐνωσις ἐν Ἀληθείᾳ καὶ Ἀγάπῃ, Κοινωνία ζωῆς, πρόγευσις τῶν Ἐπουρανίων!

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι ἀγαπητά καὶ περιπόθητα·

Μόλις προσφάτως, ὁ Κύριος ἡμῶν ἠξίωσεν ἡμᾶς ὅπως γευθῶμεν μίαν πρώτην Ἀνάστασιν, διὰ μέσου τῆς δωρεᾶς τῆς Ἐνώσεως ἐν τῇ Γνησίᾳ ἡμῶν Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἀδελφῶν ἄχρι τοῦδε κεχωρισμένων,

ἐκ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν δεσμῶν τῆς Ἀληθείας καὶ Ἀγάπης, ἐν ἐλπίδι κατασχύνης τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως καὶ ἀποστασίας εἰς τοὺς ἀποκαλυπτικούς χρόνους ἡμῶν. Εἶθε ἡ ἀναστάσιμος ἐμπειρία αὕτη νὰ εὐλογηθῆ καὶ νὰ διευρυνθῆ ἔτι περισσότερο, οὐδεὶς δὲ νὰ ἐμμεῖνη δέσμιος εἰς τὸν ἄδην τῶν ἐμπαθειῶν τοῦ κόσμου τούτου τῆς φθορᾶς, τῆς διαιρέσεως, τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως.

Ἡ ἀναστάσιμος ἡμῶν Ἐλπίς εἶθε νὰ καταυγάζη τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ νὰ ὀδηγῆ τὰ διαβήματα πάντων ἡμῶν εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας, εἰς δόξαν Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!
Ἄγιον Πάσχα 2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ
† Ὁ Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
† Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Τορόντο ΜΩΨΗΣ
† Ὁ Ἀμερικῆς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
† Ὁ Ἑτνα ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ὄρωποῦ καὶ Φυλῆς ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
† Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Πόρτλαντ ΣΕΡΓΙΟΣ
† Ὁ Φιλίππων ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Μεθώνης ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Νόρα ΜΙΧΑΗΛ
† Ὁ Λούνης ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ
† Ὁ Γαρδικίου ΚΛΗΜΗΣ
† Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
† Ὁ Θεουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
† Ὁ Φωτικῆς ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ 1ης / 14ης Μαρτίου 2014

Τὴν 1 / 14 Μαρτίου ἡμέραν Παρασκευὴν, συνῆλθεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», εἰς ἕκτακον συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὸ θέμα τῶν Ἱεροκανονικῶν καὶ διοικητικῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀναφύονται ἐκ τῆς ἐνδεχομένης ἐνσωματώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Ἐν Ἀθήναις, 7 / 20 - 3 - 2014

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντα τὸν Κλήρον καὶ τὸν Λαόν τῆς Γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ

«Ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ»

(Λουκ.Β', 10).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 90 ἐτῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν Πατρῶων Παραδόσεων, περισσότεραι ὑπῆρξαν αἱ περιπτώσεις ἐξωτερικῶν διώξεων, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶν διχοστασιῶν, παρὰ αἱ εὐχάριστοι περιπτώσεις.

Σήμερον ὁμως, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ, ζῶμεν ἐν μέγα χαρμόσυνον γεγονός. Μία τριακονταετὴς διχοστασία λαμβάνει πέρας. Τὰ ἔτη τοῦ παροξυσμοῦ καὶ τῆς διχογνωμίας παρῆλθον. Ἰδοὺ ἀνέτειλεν ἡμῖν ἡμέρα εἰρήνης καὶ ὁμονοίας.

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, 5ην /18ην Μαρτίου 2014, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» Πειραιῶς, συνῆλθεν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου, μὲ ἀποκλειστικὸν θέμα τὴν Ἐνωσιν καὶ ἐνσωμάτωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπετεύχθη, Χάριτι Κυρίου.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐκκλησιολογικῆς συμφωνίας, ἐπὶ τῇ βάσει μάλιστα καὶ τῶν πορισμάτων τοῦ προηγηθέντος Ἐπισήμου Διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο Πλευρῶν, καὶ ἀφοῦ ἤρθον τὰ ἱεροκανο-

νικά εμπόδια, οί Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων ἀποτελοῦν πλέον πλήρη καὶ κανονικά Μέλη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, οἱ δὲ εὐσεβεῖς πιστοὶ τῆς Κοινότητος αὐτῆς ἀνήκουν πλέον εἰς τὸ ἓνα καὶ μοναδικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Σῶμα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Προσέτι, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὥρισε τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 10ην / 23ην Μαρτίου, Ἀρχιερατικὸν Συλλεiturγον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Παιανίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου, πρὸς ἀνάδειξιν καὶ ἐπισημοποίησην τῆς ἐπιτευχθείσης Ἐνώσεως.

Αἱ καρδίαι ἡμῶν στρέφονται μὲ ἀγάπην καὶ ἀνεξικακίαν πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ποικιλοτρόπως συνήργησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συνεργοῦν εἰς τὸ ὄντως παγκόσμιον σκάνδαλον τῆς διαστάσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἐν ὀνόματι τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων καὶ ἐπὶ ἀθετήσει τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ καλοῦμεν αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἀμετακίνητα ὅρια τῆς Γνησίας Πίστεως καὶ τῆς ἀληθινῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπου καὶ μόνον ὑπάρχει ἡ πληρότης τῆς Χάριτος καὶ τῆς Ἀληθείας.

Ὅθεν προτρέπομεν πατρικῶς ἅπαντα τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, ὅπως συμμετάσχουν εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ συμπροσευχηθοῦν διὰ τὴν στερέωσιν τῆς Ἐνώσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν διεύρυνσιν Αὐτῆς μετὰ τῶν ὅλων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἀγάπην τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ἐντολῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ 5η / 18η Μαρτίου 2014

Τὴν 5ην / 18ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γαλαξειδίου, ἀριθμ. 14, συνήλθεν εἰς Ἑκτακτον Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Καλλινίκου.

Ἡ Συνεδρίασις ἐγένετο εἰς δύο Μέρη.

Παρόντες εἰς τὸ πρῶτον Μέρος ἦσαν τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦτοι οἱ Ἀρχιερεῖς: Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Μαραθῶνος κ. Φώτιος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, καὶ Βρεσθῆνης κ. Θεοδόσιος.

Εἰς τὸ δεῦτερον Μέρος συμμετείχον καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς: Ὄρωπου καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἠσχολήθη μὲ τὰ κάτωθι θέματα:

Μέρος Α΄.

1. Συνεζητήθη τὸ Ἐγγραφοῦν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων: «Ἄρσις Ἀποτειχίσεως».

Εἰς τὸ Ἐγγραφοῦν ἐτονίζετο ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἔκφρασις τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὄρωπου καὶ Φυλῆς κυροῦ Κυπριανοῦ νὰ ἀρθῆ ἡ Ἀποτειχίσις τοῦ 1984 τῶν Ἐνισταμένων, ὡς ἔχουσα προσωρινὸν χαρακτῆρα.

Ὅθεν, διὰ τοῦ Ἐγγράφου τούτου ἐκοινοποίησαν τὴν Ἀπόφασιν αὐτῶν, ἵνα ἄρουν τὴν ἀπὸ τοῦ 1984 Ἀποτειχίσιν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν Αἴτησιν διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἄρσιν τῶν ἐπιτιμίων, τῶν ἐπιβληθέντων εἰς τὴν Ἠγεσίαν τῶν Ἐνισταμένων ἐν ἔτει 1986.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, μετὰ τὴν ἀνασκόπησιν τοῦ διενεργηθέντος ἐπὶ δεκατετράμηνον Διαλόγου,

λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰ ἀναγραφέντα εἰς τὸ ἀναγνωσθὲν Ἐγγραφοῦν λίαν σημαντικά,

ἀφοῦ συνεκτίμησε τὴν ὅλην κατάστασιν καὶ διεπίστωσε τὴν ἐκκλησιολογικὴν συμφωνίαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ Κειμένου, τὸ Ὅποῖον ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 21.2 / 6.3.2014,

λαβοῦσα ἐπίσης ὑπ' ὄψιν, μετὰ τῶν ἄλλων, τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης,

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, διασκεψαμένη ἀπεφάσισεν, ὅπως:

α. Ἄρῃ τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Ἀποφάσεως 5/1986 ἀπὸ 5/18-11-1986 ἐπιβληθέντα ἐπιτίμια κατὰ τῶν ἐκλιπόντων Μητροπολιτῶν Ὄρωπου καὶ Φυλῆς κυροῦ Κυπριανοῦ καὶ Σαρδηνίας κυροῦ Ἰωάννου, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡ τέλεσις τρισαγίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὄρωπου καὶ Φυλῆς μετὰ συγχωρητικῆς εὐχῆς εἰς κεκοιμημένους, τὴν Πέμπτην 7ην/20ὴν Μαρτίου 2014, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχιερέων Κυπριανοῦ καὶ Ἰωάννου νὰ ἀναγραφοῦν πρὸς διηνεκῆ.

μνημόνευσιν εἰς τὰ Δίπτυχα τῶν Κεκοιμημένων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

β. Ἄρῃ τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Ἀποφάσεως 5/1986 ἀπὸ 5/18-11-1986 ἐπιβληθέντα ἐπιτίμια, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον ἐπιτίμιον ἐπιβληθὲν κατὰ τῶν χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων τότε Ὁρεῶν κυρίου Χρυσοστόμου (κατὰ κόσμον Ἰωάννου Γκονζάλεζ-Ἀλεξοπούλου), Χριστιανουπόλεως κυρίου Χρυσοστόμου (κατὰ κόσμον Χαλαλάμπους Μαυλάση), ἅμα δὲ καὶ τῶν ἀκολουθησάντων αὐτούς, ὡς καὶ τῶν νῦν σὺν αὐτοῖς εἰσέτι ἐν κοινωσίᾳ εὐρισκομένων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν.

2. Συνεπεὶα τῆς προηγουμένης Ἀποφάσεως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος περαιτέρω διασκεψαμένη, ἀπεφάσισε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Χειροτονιῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεροπραξιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐτελέσθησαν ὑπὸ τῶν πρώην Ἐνισταμένων ἀπὸ τοῦ 1986 ἕως τοῦ νῦν.

Ἡ Ἀπόφασις δὲν ἀφορᾷ ὄσους κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Κοινότητα τῶν Ἐνισταμένων, ἀκολουθήσαντες ἄλλας ὁδοὺς εἰς οὐσίματα καὶ παρασυναγωγάς.

Εἰδικώτερον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἀναγνωρίζονται αἱ Χειροτονίαι τῶν προσερχομένων Ἀρχιερέων: Κυπριανοῦ (κατὰ κόσμον Πέτρου Γιούλη), Μιχαὴλ (Μικέλε Πιρρέντα), Σιλουανοῦ (Φραγκίσκου Λίβι), Αὐξεντίου (Ματθαίου Τσάπμαν), Ἀμβροσίου (Ἀδριανοῦ Μπέρντ), Κλήμεντος (Κυρίλλου Παπαδοπούλου), Ἰωάννου (Ντέρλου) καὶ Γεωργίου (Ἀλεξάνδρου Πουχάεφ).

Μέρος Β΄.

3. Ἐν συνεχείᾳ, ἐκλήθησαν εἰς τὸν χῶρον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου συνεδρίαζεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, οἱ νεοπροσερχόμενοι Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς κ.κ. Κυπριανός, Ἀμβρόσιος καὶ Κλήμης, ἀνεκοινώθησαν εἰς αὐτοὺς αἱ προληφθεῖσαι Ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἀπεδέχθησαν, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τὰς ἐγκαρδίους προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις κλπ., παρεκάθισαν διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν Συνεδρίασιν.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἀντιφώνησιν αὐτοῦ ὁ Σεβασμ. κ. Κυπριανός, σταθεῖς ἐν μέσῳ τῶν Ἀρχιερέων, μεταξὺ τῶν ἄλλων λεχθέντων, ἐχαρακτήρισε τὸ γεγονός τῆς Ἐνώσεως ὡς μέγα θαῦμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ Ὅποια γέγονεν ἡ γέφυρα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐνώσασα τὰ πρὶν διεστῶτα, διὸ καὶ δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας τὸ ὅτι σήμερον ἐπετεύχθη καὶ ὠλοκληρώθη ἡ Ἐνωσις ἡμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, τὸν ἐπ' ὀνόματι Αὐτῆς τιμώμενον.

Ἐπίσης, ὁ Σεβασμ. κ. Κυπριανός ἀνέλαβεν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τὸ μερίδιον τῆς εὐθύνης, τὸ

ὁποῖον ἀναλογεῖ εἰς τὴν μέχρι πρό τινος Κοινότητα τῶν Ἐνισταμένων, διὰ τὴν ὑπάρξασαν διάστασιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ τελευταῖα τριάκοντα ἔτη.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡσυχολήθη μὲ τὴν διοικητικὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, βάσει τῶν προτάσεων σχετικοῦ Ὑπομνήματος, κατατεθέντος ἐκ μέρους τῶν πρώην Ἐνισταμένων.

Ὁ Θεοφιλ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσεν ἐν πρώτοις τὴν ἐξῆς δήλωσιν ἐκ τοῦ Ὑπομνήματος αὐτοῦ:

«Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος, **μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ συγκροτοῦν μίαν ἐτέραν-δευτέραν Σύνοδον εἰς τὸν αὐτὸν γεωγραφικὸν χῶρον**, ἐντάσσονται πλήρως εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Καλλίνικον, **ἀναγνωρίζοντες** ὅτι ἡ ὑπ' Αὐτὸν Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοδοσία εἶναι ἡ κυρία, νόμιμος καὶ κανονικὴ συνέχεια τοῦ συγκροτηθέντος μετὰ τὸ 1924 Σώματος τῶν Ὁρθοδόξων, τῶν ἀγωνιζομένων κατὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς - Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας καὶ τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἴκουμενισμοῦ».

Ἀκολούθως, ἀνεγνώσθησαν αἱ προτάσεις περὶ τῆς διοικητικῆς ἀναδιαρθρώσεως, καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀπεφάσισε τὰ ἐξῆς:

α) Τὴν ἀποδοχὴν ὡς σχολαζόντων τῶν ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρούντων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων Ἀρχιερέων: κ. Χρυσοστόμου (Μαυλάση) ὡς Χριστιανουπόλεως, κ. Ἰωάννου (Ντέρλου) ὡς Μακαριουπόλεως καὶ Γεωργίου (Πουχάεφ) ὡς πρώην Ἀλανίας.

β) Τὴν ἴδρυσιν δύο θέσεων Τιτουλαρίων Ἐπισκόπων, ὑπαγομένων εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ τὴν ἐκλογὴν διὰ αὐτὰς τῶν Ἀρχιερέων, ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρησάντων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων: κ. Ἀμβροσίου (Μπέρντ) ὡς Ἐπισκόπου Μεθώνης καὶ κ. Κλήμεντος (Παπαδοπούλου) ὡς Ἐπισκόπου Γαρδικίου.

γ) Τὴν ἴδρυσιν Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑτνα καὶ μὲ δικαιοδοσίαν ἐφ' ὅλων τῶν Ἐνοριῶν καὶ Μοναστηρίων τῆς ἄχρι τοῦδε Ἐξαρχίας ἐν Ἀμερικῇ τῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Ποιμενάρχης τῆς Μητροπόλεως ταύτης ἐκλέγεται ὁ ἄχρι τοῦδε φέρων τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνα ἀπὸ Ὁρεῶν κ. Χρυσόστομος (Γκονζάλεζ-Ἀλεξόπουλος), ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρησάντων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων, ὅστις πλέον ὀνομάζεται Μητροπολίτης.

Ἡ Μητρόπολις Ἑτνα, μὲ Ἑδραν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ εἰς Ἑτνα Καλιφορνίας ΗΠΑ, θὰ εἶναι προσωποπαγῆς καὶ θὰ ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Μελλοντικῶς, ἡ Μητρόπολις αὕτη θὰ ὀνομασθῆ Ἐπισκοπή, ὁ δὲ διάδοχος τοῦ νῦν Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου, θὰ ὀνομασθῆ καὶ ἐνθρονηθῆ ὡς ὁ Ἐπίσκοπος Ἔτνα, θὰ εἶναι δὲ Ἐπίσκοπος ποιμαινούσης Ἐπισκοπῆς, ὑπαγομένης εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀμερικῆς καὶ μὲ ὄρια κανονικῆς δικαιοδοσίας, τὰ ὁποῖα θὰ καθορισθοῦν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Ἀμερικῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

δ) Τὴν ἴδρυσιν θέσεως Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἔτνα ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Φωτικῆς τῆς Ἡπείρου.

Ἐκλέγεται διὰ τὴν θέσιν ταύτην ὁ ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρησάντων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων, Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Αὐξέντιος (Τσαμπαν).

ε) Τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Νόρα, μὲ Ἔδραν τὸ Κάλιαρι τῆς Σαρδηνίας καὶ ὄρια κανονικῆς δικαιοδοσίας τὴν νῆσον Σαρδηνίαν τῆς Ἰταλίας.

Ποιμενάρχης τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης ἐκλέγεται ὁ ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρησάντων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος κ. Μιχαὴλ (Πιρρέντα).

στ) Τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Λούνης, μὲ Ἔδραν τὴν Πιστόϊαν Ἰταλίας καὶ ὄρια κανονικῆς δικαιοδοσίας τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἰταλίας, πλὴν τῆς νήσου Σαρδηνίας.

Ποιμενάρχης τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης ἐκλέγεται ὁ ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρησάντων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων, Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Σιλουανὸς (Λίβι).

ζ) Τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας, μὲ Ἔδραν Τοκινβάλ Νοτίου Ὁσσετίας καὶ ὄρια κανονικῆς δικαιοδοσίας τὸ κρατίδιον τῆς Νοτίου Ὁσσετίας.

Ὅρίζεται ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ὡς Τοποτηρητῆς αὐτῆς.

η) Τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς.

Κατ' ἀκρίβειαν, τὰ ὄρια τῆς νέας πλέον Μητροπόλεως συμπίπτουν μὲ τὰ ὄρια τοῦ Καλλικρατικοῦ Δήμου Φυλῆς (Δημοτικὰ Ἐνότητες Φυλῆς, Ἄνω Λιοσίων καὶ Ζεφυρίου), προστιθεμένου ἑνὸς μέρους τοῦ Καλλικρατικοῦ Δήμου Ὠρωποῦ δυτικῶς τῆς Ἐθνικῆς Ὁδοῦ, ἐπίσης δὲ προστιθεμένης μιᾶς μικρᾶς περιοχῆς ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, περιλαμβανούσης τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν, καὶ ἀφαιρουμένης μιᾶς μικρᾶς περιοχῆς ἐκ τοῦ Δήμου Φυλῆς, περιλαμβανούσης τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἄνω Λίμνης Ἄνω Λιοσίων.

Ποιμενάρχης τῆς Μητροπόλεως ταύτης ἐκλέγεται

ὁ ἐκ τῶν ἄρτι προσχωρησάντων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἐνισταμένων, Σεβασμ. κ. Κυπριανὸς (Γιούλης).

Εἰς τὰ Μετόχια, Ναοὺς-Μονὰς-Ἡουχαστήρια, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ ἡ Ἔδρα τῆς νέας Μητροπόλεως, μνημονεύεται εἰς μὲν τὰ «Εἰρηνικά» καὶ εἰς τὸ «Ἐν πρώτοις» ὁ ἕκασταχοῦ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος, εἰς δὲ τὴν Ἐκτενῆ Δέξιν καὶ ὁ Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὅστις θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἔχη τὴν διοικητικὴν καὶ πνευματικὴν εὐθύνην αὐτῶν, ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπικωρίου Ἱεράρχου.

Εἰς τοὺς Ναοὺς - Μονὰς - Ἡουχαστήρια, μὴ ὄντα Μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς, μνημονεύεται μὲν ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ ἡ διοίκησις παραμένει διὰ μίαν εὐλογον μεταβατικὴν περίοδον εἰς τὴν Μητρόπολιν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπικωρίου Ἱεράρχου.

Κατ' ἐξάιρεσιν τῶν ὡς ἄνω, ὁ ἐν Ἐλευσίνι Ἱερός Ἐνοριακὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ διοικητικῶς καὶ πνευματικῶς εἰς τὴν Μητρόπολιν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, μνημονευομένου ἄχρι καιροῦ τοῦ Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς.

θ) Τὴν ἀναδιάρθρωσιν τῆς τάξεως τῶν πρεβειῶν τῶν Ἀρχιερέων ὡς ἔπεται:

Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ:

1. † ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
2. † ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. ΑΚΑΚΙΟΣ
3. † ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. ΜΑΞΙΜΟΣ
4. † ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
5. † ὁ Μητροπολίτης Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
6. † ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
7. † ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
8. † ὁ Μητροπολίτης Τορόντο κ. ΜΩΨΣΗΣ
9. † ὁ Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
10. † ὁ Μητροπολίτης Ἔτνα κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
11. † ὁ Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
12. † ὁ Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
13. † ὁ Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. ΦΩΤΙΟΣ
14. † ὁ Ἐπίσκοπος Πόρτλαντ κ. ΣΕΡΓΙΟΣ
15. † ὁ Ἐπίσκοπος Φιλίππων κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
16. † ὁ Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
17. † ὁ Ἐπίσκοπος Νόρα κ. ΜΙΧΑΗΛ
18. † ὁ Ἐπίσκοπος Λούνης κ. ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ

19. † ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. ΚΛΗΜΗΣ
 20. † ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης κ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
 21. † ὁ Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
 22. † ὁ Ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
 Οἱ σχολάζοντες:
 23. † ὁ Μητροπολίτης πρώην Ἀμερικῆς κ. ΠΑΥΛΟΣ
 24. † ὁ Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
 25. † ὁ Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. ΙΩΑΝΝΗΣ
 26. † ὁ Ἐπίσκοπος πρώην Ἀλανίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ι) Τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς, μὲ Πρόεδρον τὸν Σεβασμ. Ὁρωποῦ καὶ Μέλη τοὺς Θεοφιλ. Ἐπισκόπους Μαραθῶνος κ. Φώτιον, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντα, ὡς καὶ τὴν σύνταξιν ἐν καιρῷ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης.

Εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τὰς ἀνατεθείσας εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Ἱεραποστολῆς, ἐὰν προϋφίσταντο συνυπάρχουσαι Ἐνορίαι καὶ Μοναὶ τῶν δύο μέχρι πρό τινος Πλευρῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, κινουμένη μεταξὺ Ἀκριβείας καὶ Οἰκονομίας, θὰ κρίνη καὶ ἀποφασίσῃ εἰς μελλοντικὴν Συνεδρίαν ποῖος ὁ μνημονευόμενος Ἐπίσκοπος, ἕως τότε δὲ ἡ διαμνημόνευσις ἐξακολουθεῖ ὡς ἔχει.

Εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἐπαφίεται, τῇ εἰσηγήσει τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς, ποῖαι Ἱεραποστολικά Περιοχαὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἶναι προσφορώτερον νὰ προαχθοῦν εἰς Ἐπισκοπὰς καὶ νὰ ἐκλεγοῦν οἱ οἰκεῖοι Ἐπίσκοποι ἢ οἱ προσωρινοὶ Τοποτηρηταὶ Αὐτῶν.

Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἱεραποστολῆς δύναται ἐπίσης νὰ συνεργάζεται μὲ τὰς δύο Ἐπισκοπὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὴν Μητρόπολιν Ἔτνα ἐν Ἀμερικῇ, στηρίζουσα αὐτὰς καὶ ἀποτελοῦσα τὸν σύνδεσμον ἐπικοινωνίας αὐτῶν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ια) Τὴν συμπερίληψιν εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμεντος ὡς Γραμματέως, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου π. Γρηγορίου Ταυλαρίου παραμένοντος ὡς Πρακτικογράφου.

ιβ) Τὴν τέλεισιν Συνοδικοῦ Συλλειτουργοῦ Ἐνότητος καὶ Ὁμολογίας τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 10n / 23n Μαρτίου ἐ.ἔ., εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Παιανίας.

ιγ) Τὴν σύγκλησιν Διορθοδόξου Συσκέψεως, τὴν Παρασκευὴν, 8n/21n Μαρτίου, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναχράντου Μεγάρων, μετὰ Ἀρχιερέων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Ρωσικῆς Διασπορᾶς, προκειμένου νὰ συζητηθῇ κατ' ἄρθρον τὸ κοινὸν Ἐκκλησιολογικὸν Κεῖ-

μενον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη ἀποσταλῆ πρὸς Αὐτὰς καὶ ἔχει κατ' ἀρχὴν ἐγκριθῆ. Ἐφ' ὅσον ἐπέλθῃ συμφωνία, τὸσον ὡς πρὸς τὸ Κείμενον, ὅσον καὶ ὡς πρὸς ὅσα ἕτερα ζητήματα τεθοῦν πρὸς συζήτησιν, τὸ προγραμματισθὲν Συνοδικὸν Συλλεΐουργον θὰ λάβῃ Διορθόδοξον χαρακτῆρα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ 11ης / 24ης Μαρτίου 2014

Τὴν 11n / 24n τοῦ μηνὸς Μαρτίου, εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γαλαξειδίου, ἀριθμ. 14, συνῆλθεν εἰς Τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Καλλινίκου.

Παρόντες ἦσαν τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦτοι οἱ Ἀρχιερεῖς: Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος, Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Μαραθῶνος κ. Φώτιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, Λούνης κ. Σιλουανός, Γαρδικίου κ. Κλήμης, Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος καὶ Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἠσχολήθη μὲ τὰ κάτωθι θέματα καὶ ἀπεφάσισε σχετικῶς:

1. Ἀπεφασίσθη ἡ βεβαίωσις διὰ σχετικοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὅτι ἡ Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Λούνης ὑπάγεται πλέον εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ σχετικὴ ρύθμισις εἰς τὸν Ὄργανισμὸν Λειτουργίας τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης, ὡς νομικοῦ προσώπου, ἐναντι τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους.

2. Ἀπεφασίσθη ἡ περαιτέρω μελέτη καὶ δρᾶσις, ἐν σχέσει μὲ τὸν ὑπὸ ψήφισιν Νόμον περὶ Ἱεροσκητικῶν Νομικῶν Προσώπων, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναρτηθῆ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ἱεροσκημάτων πρὸς δημοσίαν διαβούλευσιν.

3. Ἐγένετο ἡ ἀποτίμησις τοῦ Συνοδικοῦ Συλλειτουργοῦ Ἐνότητος καὶ Ὁμολογίας, τὸ ὁποῖο ἐτελέσθη ἐπιτυχῶς τὴν 10n / 23n Μαρτίου 2014, Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς, τῇ συμμετοχῇ Ἑλλήνων, Ρώσων καὶ Ρουμάνων τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, μετὰ τὴν ἐπίσης ἐπιτυχῆ Διορθόδοξον Σύσκεψιν τῆς 8ης / 21ης Μαρτίου.

4. Ἐλήφθησαν Ἀποφάσεις ἐπὶ διαφορῶν ὀργανωτικῶν ζητημάτων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ 15ης / 28ης Ἀπριλίου 2014

Τὴν 15ην / 28ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32, Γραφεῖα Αὐτῆς, συνήλθεν εἰς Τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Καλλινίκου.

Παρόντες ἦσαν τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥτοι οἱ Ἀρχιερεῖς: Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Μαραθῶνος κ. Φώτιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, Λούνης κ. Σιλουανός καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἠσχολήθη μὲ τὰ κάτωθι θέματα καὶ ἀπεφάσισε σχετικῶς:

1. Ὁρίσθη τὸ Συνοδικὸν Συλλεΐτουργον μετὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ρουμανίας, διὰ τὴν 2αν / 15ην Ἰουνίου 2014, Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας Ἀττικῆς.

• Ἐν συνεχείᾳ, θὰ γίνῃ ἕτερον Συλλεΐτουργον εἰς Ρουμανίαν, ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ συγχρόνου Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἁγίου Γλυκερίου, τὴν 15ην/28ην Ἰουνίου 2014.

• Διὰ τὴν ἡμετέραν συμμετοχὴν εἰς τὸ Συλλεΐτουργον τοῦτο, θὰ μεταβούνη ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου οἱ ἐξῆς Ἀρχιερεῖς: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Σεβασμ. Ἀττικῆς, ὁ Σεβασμ. Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὡς καὶ οἱ Θεοφιλ. Μαραθῶνος καὶ Μεθώνης.

2. Ἀντιμετώπισε σοβαρὸν Κανονικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ Κληρικὸν τινα τῆς Ἐκκλησίας μας.

3. Ὁρίσθη τὴν Ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν Ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου, ἡ ὁποία θὰ τελεσθῇ τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, 28.4/11.5.2014, εἰς Ἀστόριαν τῆς Νέας Ὑόρκης τῶν Η.Π.Α.

4. Ἐρρυθμίσε τὰς λεπτομερείας διὰ τὸν καθιερωμένον Ἑορτασμὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

5. Ἐπεβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἀφιέρωσις τοῦ Ἡμεροδείκτου τοῦ ἔτους 2015 παραμένει ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ κατὰ τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἥτοι εἰς τὴν Ὁμολογίαν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν τοῦ 1935 καὶ τὴν συγκρότησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐρρυθμίσθησαν δὲ λεπτομερεῖαι τινες τῆς ἐκδόσεως.

6. Συνεζητήθη ἡ αἴτησις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν προσώπου τινος, φερομένου ὡς Κληρικοῦ, ὅστις παραστὰς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπῆντησεν εἰς ἐρωτήματα τῶν Ἀρχιερέων, ἀφορῶντα τὴν προέλευσιν καὶ τὸ φρόνημά του, ἐν τέλει δὲ ἡ αἴτησις του ἀπερρίφθη.

7. Προσετέθησαν εἰς τὰς Συνοδικὰς Ἐπιτροπὰς οἱ ἐξῆς νέοι Ἱεράρχαι:

α) Εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν Ζητημάτων: ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης.

β) Εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Νεότητος: ὡσαύτως, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης.

γ) Εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Κοινωνικοῦ Ἔργου: ὁ Σεβασμ. Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός.

• Αἱ συνθέσεις τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν κατὰ τὰ λοιπὰ παραμένουν ὡς ἔχουν.

8. Ἐγένετο ἡ ἀνασύνθεσις τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων διὰ κληρώσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα τοῦ Κανονισμοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης 3 §1 καὶ 4 §1, ὡς ἐξῆς:

Α. Κατώτερον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Πρόεδρος: ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος.

Μέλη: ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερόντιος καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

Ἀναπληρωματικά Μέλη: ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος.

Β. Πρωτοβάθμιον δι' Ἱερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Πρόεδρος: ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος.

Μέλη: ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερόντιος καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Μαραθῶνος κ. Φώτιος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης.

Ἀναπληρωματικά Μέλη: οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Λαρίσης κ. Ἀθανάσιος, Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομος καὶ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός.

9. Ἐγένετο ἡ ἀνανέωσις τῆς θητείας τῶν ἄχρι

τοῦδε ἐξονομασθέντων ἐν Ἑλλάδι Τοποτηρητῶν.

10. Ἐγένετο ἐνημέρωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὸ σχέδιον Νόμου Περί Ὀρθοσκευτικῶν Νομικῶν Προσώπων, ἐδόθησαν δὲ αἱ σχετικαὶ κατευθύνσεις δράσεως τῆς Ἐκκλησίας μας.

11. Ἰδρύθησαν νέαι Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐπαρχίαι εἰς τὰς χώρας τῆς Ἱεραποστολῆς, καθωρίσθησαν δὲ οἱ Τοποτηρηταὶ αὐτῶν, βάσει σχετικῆς γραπτῆς Εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς, ὡς ἑξῆς:

α) Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Ρίτσημοντ Ἀγγλίας, μὲ δικαιοδοσίαν τὰς Βρετανικὰς Νήσους, Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον.

β) Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Στοκχόλμης Σουηδίας, μὲ δικαιοδοσίαν τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας, Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Σεβασμ. Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανόν.

γ) Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Μοραβίας, μὲ δικαιοδοσίαν τὰς χώρας Τσεχίας, Σλοβακίας καὶ Πολωνίας, Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμεντα.

δ) Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Γκλντάνι Τιφλίδος Γεωργίας, μὲ δικαιοδοσίαν τὸ Κράτος τῆς Γεωργίας, Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανόν.

ε) Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Ἐμποῦ Κενύας, μὲ δικαιοδοσίαν τὸ Κράτος τῆς Κενύας, Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον.

ζ) Ἱερὰ Μητρόπολις Κανάγκας Κογκό, μὲ δικαιοδοσίαν τὰ Κράτη ΛΔ. Κογκό καὶ Κογκό Μπραζαβίλ,

Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον.

η) Εἰς τὴν ἤδη ὑφισταμένην Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Ἀλανίας τῆς Ν. Ὀσσετίας, Τοποτηρητὴς παραμένει ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος.

θ) Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Αὐστραλίας μετονομάζεται εἰς Ἱερὰν Μητρόπολιν Σύδνεϋ, μὲ δικαιοδοσίαν τὰ Κράτη τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὡς καὶ τὴν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς ΝΑ. Ἀσίας, Τοποτηρητὴν δὲ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον.

• Ἡ διαμνημόνευσις εἰς τὰς ὡς ἄνω Ἐπαρχίας θὰ εἶναι διπλῆ, ἥτοι: εἰς μὲν τὰ Εἰρηνικὰ καὶ τὴν Ἐκτενῆ, «ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Καλλινίκου καὶ τοῦ (τίτλος - ὄνομα Τοποτηρητοῦ)», εἰς δὲ τὸ «Ἐν πρώτοις» θὰ μνημονεύεται μόνον ὁ Τοποτηρητής.

12. Ἀνεβλήθη ἡ συζήτησις ἐπὶ ἐνὸς σοβαροῦ διεκκλησιαστικοῦ θέματος, προκειμένου νὰ διερευνηθῇ αὐτὸ περαιτέρω, πρὸ τῆς σχετικῆς Συνοδικῆς Ἀποφάσεως ἐπ' αὐτοῦ.

13. Ἐγένετο πρότασις διοργανώσεως Ἐκδηλώσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐνενήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς Ἡμερολογιακῆς - Ἑορτολογικῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, παρεπέμφθη δὲ αὕτη πρὸς συζήτησιν εἰς τὴν ἐπομένην Συνεδρίασιν.

14. Ἐνεκρίθη μικρὰ τις τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ Συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μ. ΜΗΝΥΜΑ ΝΕΟΕΚΛΕΓΕΝΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Τὴν Δευτέραν 11/24 Μαρτίου 2014, ἐπομένην τοῦ Συνοδικοῦ Συλλειτουργοῦ Ὁμολογίας καὶ Ἐνώσεως, εἰς τὸν Ἱερὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» Πειραιῶς, συνεδρίασεν ἐκτάκτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ συμμετάσχουν καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀφιχθέντες Ἀρχιερεῖς διὰ τὸ ἱστορικὸν συλλείτουργον.

Μετὰ τὴν συνεδρίασιν οἱ Ἀρχιερεῖς παρέμεινον εἰς τὸν κῶρον τοῦ Ναοῦ προκειμένου νὰ λάβῃ κῶραν ἡ Τελετὴ τοῦ Μεγάλου Μηνύματος τοῦ Νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κυρίου Δημητρίου.

ΕΝΩΤΙΚΟΙ ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟ ΕΛΛΑΔΑ

Α΄. ΔΡΑΜΑ

Τὴν Κυριακὴ Ε΄ τῶν Νηστειῶν, 24.3/6.4.2014, τελέσθηκε ἱερὸ Συλλείτουργο στὸν ὠραῖο καὶ εὐρύκωρο Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ στὴν Δράμα, ἔδρα τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου, τοῦ καὶ κτήτορος Αὐτοῦ.

Στὸ Συλλείτουργο ἔλαβαν μέρος ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Τοποτηρητὴς στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἐκ Δράμας καταγόμενος, ὁ ὁποῖος προεξῆρχε τιμητικῶς στὴν Θ. Λειτουργία κατὰ εὐγενῆ παραχώρησιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Θεοφιλ. Φιλίππων. Ἐπίσης, ἔλαβαν μέρος ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. π. Ἰγνάτιος Σοφιάδης, ὁ Αἰδεσιμ. π. Παναγιώτης Παυλίδης ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτης. Ἐψαλαν ἐκλεκτοὶ Ἱεροψάλται. Παρέστη δὲ συμπροσευχόμενο μέγα πλῆθος Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς πόλεως, ὡς καὶ πιστοὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη (Καβάλα, Κομοτηνὴ), σὲ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς χαρᾶς καὶ συγκινήσεως γιὰ τὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς προσφάτως ἐπιτευχθείσης

Ἐνώσεως σὴν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τόσο τοῦ Θεοφιλ. κ. Ἀμβροσίου, ὅσο καὶ τῆς πρώην Κοινότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφιλ. Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος ἐκφώνησε Ὁμιλία γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς θετικῆς ἐπιπτώσεώς της, ψέξας ταυτόχρονα ὅσους θέτουν ὑπεράνω τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας ἰδιοτέλειες καὶ σκοπιμότητες.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι, σύντομη Ὁμιλία ἐξεφώνησε καὶ ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Ἐνώσεως, ὅπως ἐκφράζεται σὴν κοινῇ ἐπιτέλεσι τῆς Θ. Λειτουργίας, μέσα σὲ εὐχαριστιακὴ ἀτμόσφαιρα μετανοίας, συγχωρήσεως, θυσιαστικότητος, διακονίας, ταπεινώσεως καὶ ἀγάπης, μακριὰ ἀπὸ κοσμικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ἔριδες γιὰ φιλοπρωτείες.

Ὁ Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος σὲ σύντομο λογύδριό του ἐτόνισε τὴν Θεανθρώπινη δωρεὰ τῆς Ἐνώσεως, ἡ ὁποία ἐδόθη παρὰ Θεοῦ ἐφ' ὅσον καὶ ἐμεῖς συνεργήσαμε στὸ θεῖο Θέλημα καὶ πράξαμε ὅ,τι συνέτεινε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι· ὑπενθύμιζε δέ, ὅτι ἡ Ἐνότητα αὐτὴ ἦταν εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου (+2010).

Ἀκολούθησε μικρὰ δεξίωσις στὸ Γραφεῖο τοῦ Ξενῶνος παρὰ τὸν Ἱερὸν Ναό, γιὰ τοὺς Κληρικοὺς καὶ τοὺς ἐκ μακρὰν ἐλθόντας Ἀδελφούς, καὶ ἐν συνεχείᾳ παρετέθη τράπεζα.

Β'. ΚΑΒΑΛΑ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, τελέσθηκε Μέγας Ἑσπερινὸς γιὰ τὴν Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὸν ἐορτάζοντα ἐπίσης ὠραῖο Ναὸ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων σὴν Καβάλα. Χοροστάτησε τιμητικῶς ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης, κατὰ εὐγενῆ παραχώρησιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, ὁ ὁποῖος συγχωροστάτησε μαζί καὶ μὲ τὸν Θεοφιλ. Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιο. Ἐλαβαν ἐπίσης μέρος ὁ Ἀρχιμ. π. Ἰγνάτιος ἀπὸ τὴν Δράμα, ὁ Ἱερομόναχος π. Παφνούτιος καὶ οἱ Ἱερεῖς π. Νικόλαος ἀπὸ τὴς Σέρρες καὶ π. Γρηγόριος ἀπὸ τὴν Θέρμη Θεσσαλονίκης, ὡς καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος π. Ἰωσήφ.

Στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας, ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης ἐκφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία γιὰ τὴν συνεργία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας σὴν ἐκπλήρωσι τῆς προαιωνίου θείας Βουλῆς γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπίσης γιὰ τὴς Ἀρετὲς τῆς Παρθενίας καὶ Ταπεινώσεως Αὐτῆς, ἀναφερθεὶς καὶ σὴν χαρὰ τῆς κατὰ Χριστὸν Ἐνώσεως καὶ Κοινωνίας μας καὶ σὴν ἀνάγκη διαφυλάξεως τῆς ὀρθῆς Πίστεως καὶ τῆς ἐκπληρώσεως καὶ σὴν δική μας τὴν ζωὴ τοῦ θεοῦ Θελήματος, πού δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν σωτηρία μας.

Τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας, 25.3/7.4.2014, τελέσθηκε ἱερὸ Συλλειτουργο στὸν πανηγυρίζοντα Ναὸ τῆς Καβάλας, στὸ ὁποῖο προεξῆρχε τιμητικῶς ὁ Θεοφιλ. Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, καὶ ἔλαβαν μέρος οἱ Θεοφιλ.

Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος και Γαρδικίου κ. Κλήμης, ως και οί πατέρες Ίγνάτιος και Παφνούτιος και ό Ίεροδιάκονος Ίωσήφ. Έψαλαν και πάλι έκλεκτοί Ίεροψάλται και παρέστη μέγα πλήθος εύλαβών τής περιοχής και από άλλα μέρη.

Κατά τήν διάρκεια του Κοινωνικού, ό Θεοφιλ. Φιλίππων έξεφώνησε έόρτια Όμιλία, αναλύσας διάφορα σημεία τής Έορτής, ένω μετά τήν Απόλυσι, ό Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως άνεφέρθη με συντομία στην σημασία του ένωτικού έορτασμού.

Άκολούθησε Λιτάνευσις τής ιεράς Εικόνας του Εύαγγελισμού στο οικοδομικό τετράγωνο περίξ του Ναού και άνεπέμφθησαν δεήσεις, με τήν συμμετοχή των εύσεβών πανηγυριστών.

Άπό τήν φιλόξενη Ένορία παρετέθη τράπεζα αγάπης σε Κληρο και Λαό στην Αΐθουσα του Ναού, οί δε Άρχιερείς δεν παρέλειψαν να εύχαριστήσουν θερμώς το Διοικητικό Συμβούλιο και τους κοπιάσαντας στην έντυπωσιακή όργάνωσι του όλου έορτασμού.

Γ'. ΧΟΡΤΟΚΟΠΙ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΜΕΤΑ τήν τράπεζα στην Καβάλα, οί Άρχιερείς και οί Κληρικοί μετέβησαν στην Ίερά Γυναικεία Μονή τής Ύπαπαντής του Σωτήρος στο Χορτοκόπι Παγγαίου, όπου έγιναν δεκτοί μετά τιμής από τήν Ήγουμένη Γερόντισσα Μαγδαληνή και τήν Άδελφότητα (σύνολον 22 Μοναχαί). Οί έπισκέπται προσεκύνησαν στον Ναό, όπου έψάλσαν επίκαιροι ύμνοι, ό Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος έχαιρέτισε, τονίσας τήν χαρά από τήν βίωσι τής Ένώσεώς μας, των Μοναζουσών επικροτουσών, έν συνεχεία δε παρετέθησαν κεράσματα, έγινε ξενάγησις και οί έπισκέπται προεπέμφθησαν σε άτμόσφαιρα εύλογίας και έν Χριστώ αγάπης, υπό τήν Θεομητορικήν Σκέπην και Προστασίαν.

Δ'. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΑΤΟΠΙΝ, ό Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης μετά των συνοδών του (Ίεροδ. Ίωσήφ, άδ. Ίωάννης Κατής), απέχαιρέτησαν τους Άδελφους Άρχιερείς εύχαριστήσαντες για τήν φιλοξενία και τιμή, και μετέβησαν στην Θεσσαλονίκη, όπου το άπόγευμα είχαν συνάντησι με τον Σεβασμ. Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης και Δημητριάδος κ. Μάξιμο, στην Αΐθουσα του Καθεδρικού Ναού των Άγίων Τριών Ίεραρχών. Στην συνάντησι συμμετείχαν και τρεις

Ἱερεῖς τοῦ Σεβασμ. κ. Μαξίμου, ὡς καὶ ὁ Ἀρχιμ. π. Γλυκέριος, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ στὸ Μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς στὴν Θεσσαλονίκη, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ὡς καὶ στὸν Ἱερὸ Μεταχιακὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων ἸΒ' Ἀποστόλων στὰ Κύμينا.

Ὁ Σεβασμ. κ. Μάξιμος ὑπεδέχθη τὸν Θεοφιλ. κ. Κλήμη καὶ τὴν συνοδιά του μὲ ιδιαίτερη θέρμη καὶ ἀνυπόκριτη ἀγάπη καὶ τιμὴ, καὶ στὴν συνάντησι ἐπικράτησε ἀτμόσφαιρα εὐλογίας καὶ συγκινήσεως· ἡ κατὰ Θεὸν Ἐνωσίς μας ἐπιβεβαιώθηκε καὶ τονίσθηκε ἡ ἀνάγκη ἐφαρμογῆς αὐτῆς σὲ λειτουργικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ καὶ στὴν ποιμαντικὴ πρᾶξι. Ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβασμ. κ. Μάξιμος οἰκοδόμησε τοὺς παρόντας μὲ γλυκύτητα καὶ οἱ δεσμοὶ ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως ἰσχυροποιήθηκαν.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΝΕΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον ἐχειροτονήθησαν δύο νέοι Κληρικοὶ διὰ νὰ διακονήσουν τὰ Ἱερὰ Θυσιαστήρια τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Τὸ Σάββατον 16/29 Μαρτίου 2014 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Στυλίδος, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος ἐχειροτόνησεν τὸν εὐλαβέστατον Κωνσταντῖνον Παπανάτσιον εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης. Κατὰ δὲ τὴν πανήγυριν τοῦ Ναοῦ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, προέβη εἰς τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν του. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς εἶναι ἕγγαμος καὶ πατὴρ ἑνὸς τέκνου.

Τὴν Παρασκευὴν 19-4/2-5-2014 εἰς τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἀσπροπύργου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἐχειροτόνησεν εἰς τὸν τοῦ Διακόνου βαθμὸν τὸν εὐλαβέστατον Ἀλέξανδρον Ἀναστασιάδην. Τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν προεβίβασε τοῦτον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου.

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΚΑΙ ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἐορτάζεται μετ' ἐξεχούσης λαμπρότητος εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, διότι κατὰ τὸ ἐπικρατῆσαν, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἔθος ἐπακολουθεῖ λιτάνευσις τῆς Εἰκόνος τῆς ἐορτῆς εἰς τὰ ὁδοὺς τῆς πόλεως τῶν Ἀχαρνῶν τῇ συμμετοχῇ μεγάλου πλήθους πιστῶν. Ἐφέτος ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐπιχωρίου Ἀρχιερέως Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου συμμετεῖχε καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὅστις ἐκήρυξεν καὶ τὸν θεῖον λόγον.

Ἡ Ἐνθρονισίς τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου

Τὴν Κυριακὴν 28-4/11-5-2014 ἐγένετο μετὰ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος καὶ εὐταξίας ἡ ἐνθρονισίς τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς Σεβασμιωτάτου κ. Δημητρίου εἰς τὸν Ἱερὸν

Καθεδρικὸν Ναὸν Ἁγίας Μαρκέλλης, Ἀστορίας Νέας Ὠρκῆς.

Ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος ὅστις καὶ ἐνεθρόνισε τὸν νέον Μητροπολίτην.

Ἡ ἐνθρονισίς ἐγένετο εἰς τὸ σύνθρονον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας κατὰ τὸ ἀρχαῖον τυπικόν. Εἰς τὸ πολυαρχιερατικὸν Συλλεῖτουργον συμμετεῖχον ἐκτὸς τοῦ ἐνθρονιζόντος καὶ ἐνθρονιζομένου καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὅστις καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, Τορόντο κ. Μωϋσῆς καὶ πρῶν Ἀμερικῆς κ. Παῦλος, οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος καὶ Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος.

Ἀκόμη συμμετεῖχον ἐκ μέρους τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Ἁγίου Νικολάου κ. Ἀνδρόνικος, ἐνῶ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ρουμανίας οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Γαλατίου κ. Διονύσιος καὶ Μποτοσανίου κ. Ἰωσήφ.

Η ΦΩΝΗ ...ΑΝΕΒΟΗΣΕΝ

 πειτα από δύο και ἡμισυ ἔτη ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐπανακυκλοφορεῖ. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ πλεόν ἱστορικὸν περιοδικὸν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καθὼς ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1928, κατέστη δὲ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὅπερ παραμένει μέχρι σήμερον. Δυστυχῶς κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2011, ὑπῆρξεν ἐν ἑκ τῶν θυμάτων τοῦ γνωστοῦ πλεόν «μνημονίου» καθὼς μεταξύ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν τότε ἦσαν ἡ κατάργησις τῆς ἐπιδοτήσεως τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἢ ὁποῖα μέχρι τότε ἴσχυε καὶ ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Τοῦτο εἶχεν ὡς συνέπεια πολλά, θρησκευτικὰ κυρίως, περιοδικὰ νὰ παύσουν ἢ νὰ ἀναστείλουν τὴν κυκλοφορίαν των. Μετὰ λύπης ἠναγκάσθημεν τότε νὰ ἀναστείλωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν κυκλοφορίαν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», μὴ φέροντες τὸ βαρῦτατον κόστος. Καὶ τοῦτο διότι μόνον 78 ἐκ τῶν 1600 παραληπτῶν τοῦ περιοδικοῦ ἦσαν ὄντως συνδρομηταὶ καταβάλλοντες τὴν συνδρομὴν των καὶ μόνον 24 ἐκ τῶν λειτουργούντων τακτικῶς Ἱερῶν Ναῶν ἠγόραζαν 20 τουλάχιστον τεύχη κατ' ἐφαρμογὴν παλαιότερας ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἦδη λοιπὸν ἀπὸ τὸ παρὸν ὑπ' ἀριθμ. 979 τεῦχος ἄρχεται ἡ ἀπανακυκλοφορία τῆς «Φωνῆς» ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους: α) Θὰ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς εἰς τὸ ἐξῆς μόνον εἰς τοὺς ἔχοντας τακτοποιημένας τὰς οἰκονομικὰς τῶν ὑποχρεώσεις. β) Οἱ Ἐνοριακοὶ Ναοὶ θὰ ἀγοράζουν τουλάχιστον 20 τεύχη προκειμένου νὰ τὰ διαθέτουν εἰς τοὺς πιστοὺς. Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ οἱ μὴ λειτουργοῦντες καθ' ἐκάστην Κυριακὴν θὰ λαμβάνουν τουλάχιστον ἀνὰ ἓν τεῦχος. Ἐὰν ἐπιθυμοῦν πλείονα τοῦ ἐνός ἂς ἐνημερώσουν πρὸς τοῦτο τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. γ) Θὰ σελιδοποιηθοῦν τὰ τεύχη 971-978 (7 τετράμηνα καὶ 1 δίμηνον) εἰς τὰ ὁποῖα θὰ καλυφθῇ ἡ ὕλη τοῦ διαρρέυσαντος χρονικοῦ διαστήματος καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναρτηθοῦν εἰς τὸν διαδίκτυον καὶ θὰ ἐκτυπωθῇ περιορισμένος ἀριθμὸς κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928.

Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Περίοδος Γ' ἔτος 64ο Τεύχος 979 Μάρτιος - Ἀπρίλιος 2014.

Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαπορίδης († 1976).

Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

Διευθυντής: † Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος.

Ἐπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος, Κάνιγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 15 εὐρώ Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 2 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» Ὁδὸς Κάνιγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365 www.ecclesiagoc.gr e-mail: ecclesiagoc@gmail.com.

